

SZÍNHÁZI ESTÉK

A MUZSIKA HANGJA

MISKOLCI
NEMZETI SZÍNHÁZ

SIKA

A

os György

rienn

drea

György

kó

ernadett

LÁLUNK!

erenc 90

KÉP

sztian

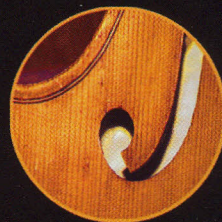
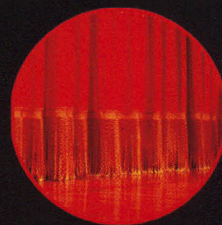
szló

ÍTŐ

alázs

A VILÁG **SOKSZÍNŰ**,
MI GONDOSKODUNK RÓLA,
HOGY ÍGY IS MARADJON.

A TVK hosszú évek óta segíti a Miskolci Nemzeti Színházat abban, hogy estéről estére kigyúlhassanak a reflektorok, és a varázslat megtörténjen.

A MOL-CSOPORT TAGJA

Tisztelt Közönségünk!

Kedves Vendégeink!

Korunk operettje a musical, vagyis olyan zenés színházi műfaj, amely napjainkban a legnagyobb számban szólítja meg az embereket. Ezért is nem véletlen, hogy a miskolci színházban – az operett és az opera mellett – időről időre bemutattunk egy-egy musicalt is. De nemcsak ezért játszottunk musicalt, hanem azért is, mert valljuk: ez a nagyon nehéz és igényes műfaj értékes része a színházi kínálatnak, a fiatal közönség életében jelentős helyet foglal el, sőt azt tapasztaljuk, hogy az értékes, érvényes és fontos gondolatok sokszor a zenés színház révén erőteljesebben és pontosabban célhoz érnek.

Különösen igaz ez *A muzsika hangjára*. Hiszen a világhírű – nyugodtan mondhatjuk – klasszikus musical története 1938-ban, az Anschluss idején játszódik, amikor Hitler bekebelezte Ausztriát. Nagy kérdésekben kellett döntenie akkoriban. Ki melyik oldalra áll? Menni vagy maradni? Az emberi helytállás, a barátság, a szerelem ereje tetetett mérlegre. Mindig aktuális kérdések ezek a szélsőséges megnyilvánulások miatt. A szélsőséges ideológiák hívei csak önmagukkal vannak elfoglalva, ezért vállalhatatlanul kirekesztők. De mi köze ennek a színházhoz? – kérdezhetik Önök. Nos az, hogy mindarra, ami körülvesz bennünket, mi megpróbálunk a magunk művészi eszközeivel reagálni. Így tettünk a *Szeget szeg-*

gel című Shakespeare-művel, amely a hatalom kérdését járja körül, és ez a célunk *A muzsika hangjával* is: a gyermeki naivitás és az emberi tartás példáját állítjuk szembe a vállalhatatlan eszmékkel.

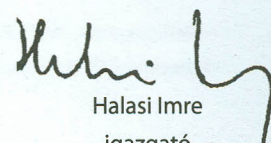
A színház és a társadalom kapcsolatára nem csupán a művészet terén akadnak előremutató példák, hanem szakmai síkon is, mint amilyen a „színházi törvény”. Tizenhat színházi, táncos és zenés szakmai szervezet írta alá azt a kétéves egyeztetési folyamat eredményeként létrejött törvényjavaslatot, amelyet Hiller István kulturális miniszter még az idén az Országgyűlés elé terjeszt. Reményeink szerint már 2009-ben kézzelfoghatóak lesznek az eredmények. Jelentős forrásbővülést remélünk, amelyet a jelenlegi 10 milliárd forinton felül kapna az előadóművészeti szakma. Elindul az a regisztrációs folyamat, amely kategóriákba sorolja az intézményeket. A források elosztásánál fontos szerepet kapnak bizonyos szorzók: vagyis, hogy a színházi „alapellátáshoz” képest többlettámogatást nyújt az új rendszer az operát, a táncjátékokat, a gyermek- és a stúdió-előadásokat létrehozó intézményeknek. Abban pedig, hogy a pénzek igazságosan és a legmegfelelőbb helyre jussanak, a miniszter mellett működő, a szakmai szervezetek által delegáltakból álló Előadóművészeti Tanács játssza majd a legfonto-

sabb szerepet. A szponzoráció kérdésében pedig – a filmszakmát követve – a törvény reményeink szerint lehetőséget biztosít arra, hogy egy-egy intézmény állami támogatásának bizonyos százalékaig az adományozó a szponzori támogatást leírhatja majd az adójából.

Több szempontból is nagy jelentőségű ez a törvénytervezet, többek között például azért, mert kiderült, hogy a teljes színházi szakma kész együttműködve konszenzusra jutni. A törvény abban segíti majd a miskolci színház társulatának munkáját is, hogy átláthatóvá és kiszámíthatóvá teszi a finanszírozást, és segíti a minőségi kultúráközvetítést, a színház és a társadalom kapcsolatát, azaz előadásainkat.

A Miskolci Nemzeti Színház előadásaira szeretettel várja Önöket az egész társulat nevében:

Halasi Imre
igazgató

*A muzsika hangja
gyermekszereplőivel
és Fabók Mariannal
Majoros István (háttal)
próbál*

Fotó: Vajda János

1 Direktoll Halasi Imre köszöntője

Nagyszínház A muzsika hangja

- 5 *Oszttrák sztori, amerikai siker*
 7 Rodgers & Hammerstein
 8 *Hirtelen felborul egy szék...* – Korcsmáros György rendező
 0 *Énekelnem boldogság* – Szegő Adrienn
 1 *A zene nyelvén* – Varga Andrea
 2 *Szereltem, csak komolyan* – Szatmári György
 4 *A zene segít* – Seres Ildikó
 5 *Először és ...* – Szirbik Bernadett

Műsoron

- 16 Szeget szeggel • Botrány az operában • Pinokkió • Portugál • A dzsungel könyve • A denevér • A tizedes meg a többiek • Anconai szerelmesek • Az élet mint olyan • Charley nénye

Programajánló

- 22 Személyes valóságunk • Egy óra versek között • Adventi operagála • Rádás-sorozat • Karácsonyi kalács – másodsor!

Gratulálunk!

- 24 *A játék jutalom, a szépség lélek* – Somló Ferenc 90 éves
 26 *Örkös tag* – Kerékgyártó László

Színház, egyetem

- 27 *A műszaki tudományok doktora a színház bíbor székén* – Csöke Barnabás

Szín-kép

- 28 Fotó: Bócsi Krisztián

Tárca

- 31 Jenei László: *Az öregember és a színésznő*

Közelítő

- 33 *Normális néző* – beszélgetés Lévai Balázssal

Súgólyuk

- 39 Hírek a színház életéből

A hátsó borítón: Jelenet a Botrány az operában című zenés bohózatból – fotó: Bócsi Krisztián

Jegyek válthatók a Jegyirodában
 Miskolc, Széchenyi u. 23.
 Telefon: 46/516-735, 516-736
 Fax: 46/516-734
 Hétfőtől péntekig 10–18 óráig,
 szombaton 10–13 óráig,
 valamint az előadások előtt
 egy órával.

E-mail: jegyiroda@mnsz.eu
 Levelezés: nezolevelek@mnsz.eu
 Honlap: www.mnsz.eu

A Miskolci Nemzeti Színház Igazgatósága
 a műsorváltoztatás jogát fenntartja!

TISZTELETPELDÁNY

A muzsika hangja

4. oldal

Somló Ferenc 90 éves

24. oldal

Fotó: Bócsi Krisztián

28. oldal

SZÍNHÁZI ESTÉK a Miskolci Nemzeti Színház lapja
 • Főszerkesztő: Kornya István • Munkatársak: Árvai Judit, Méhes László, Vári-Nagy Nóra • Fotók: Bócsi Krisztián, Vajda János • Tervezés: Szokosz Bt., Kornya István • Nyomdai előkészítés: Well-Press Kiadó, Miskolc • Borító: DOT Stúdió, Belezna Kornél • Tördelés: Hornyák András • Nyomdai munkák: Borsodi Nyomda Kft., Miskolc • ISSN: 1587-9437 • Felelős kiadó: Halasi Imre • Megjelenik: 2008. november 7.

Howard Lindsay – Russel Crouse –
Richard Rodgers – Oscar Hammerstein

A MUZSIKA HANGJA

musical két részben

Grafika: DOT GRAFIKAI STÚDIO – BELEZNAI KORNÉL

Fordította: **BÁTKI MIHÁLY**
Verseket fordította: **FÁBRI PÉTER**

Díszlettervező:
MENCZEL RÓBERT Jászai-díjas

Jelmeztervező:

LACZÓ HENRIETT

Zenei vezető:

VÁRADI KATALIN

Játékmester-Koreográfus:

MAJOROS ISTVÁN

Korrepetitor:

B. CSERMELY ZSUZSA

BÓDI TAMÁS

TÓTH ANIKÓ

Színpadmester:
FARKAS GÁBOR

Ügyelő:

FÜSTI MOLNÁR ÁGOTA

Súgó:

HORTI ZSUZSANNA

Rendezőasszisztens:

RADNAI ERIKA

Vezényel:

VÁRADI KATALIN,

PHILIPPE DE CHALENDAR

Bemutató: 2008. **november 7.** Nagyszínház

Az előadás létrejöttét támogatta:

MARIA RAINER, apácanövendék
VARGA ANDREA
SZEGŐ ADRIENN

GEORG VON TRAPP KAPITÁNY
SZATMÁRI GYÖRGY

LIESL
BARTA MÁRIA VIOLA
FABÓK MARIANN

FRIEDRICH
KIS MILÁN
ISTVÁN DÁVID

LOUISE
ZOMBORI ZSANETT
NAGY DOROTTYA

KURT
LAJHÓ RUBEN
MOLNÁR ÁRON
KEREKES KRISTÓF

BRIGITTA
BACSKAI JÚLIA
KECSKÉS ZSÓFIA

MARTA
LAJHÓ LILLA
MIKLÓS ANNAMÁRIA

GRETL
KÁNTOR BOGLÁRKA
MIKITA DORKA JÚLIA

ZÁRDAFÖNÖKASSZONY / APÁTNŐ
SERES ILDIKÓ

MAX DETWEILER
KINCSES KÁROLY
MOLNÁR ERIK

ELSA SCHRAEDER
SZIRBIK BERNADETT
JANCSÓ DÓRA

BERTA NŐVÉR, a novíciák felügyelője
KECSKEMÉTI EDINA
JAMBRIK BOGLÁRKA

MARGARITA NŐVÉR, a növendékek felügyelője
KURUCZ ZSUZSA
MAJLÁTH MARIANN

ZSÓFIA NŐVÉR
HIRCSU ANGELIKA
ORTH ÉVA

ROLF GRUBER
KERESZTESI LÁSZLÓ

VON SCHREIBER ADMIRÁLIS
CSAPÓ JÁNOS

HERR ZELLER
LUKÁCS GÁBOR

FRAU SCHMIDT, a házvezetőnő
PÉVA IBOLYA

FRANZ, az inas
SOMLÓ ISTVÁN

Közreműködik a színház zenekara
és kijelölt énekkara

Rendező
KORCSMÁROS GYÖRGY
Jászai-díjas

ÉMÁSZ

Észak-magyarországi Áramszolgáltató Nyrt.

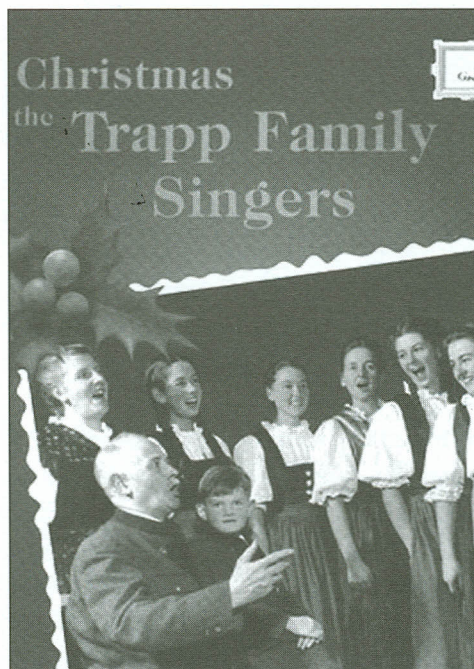
Osztrák sztori, amerikai siker

A *Muzsika hangja* című film és musical szereplői: Maria és von Trapp ezredes meg a gyerekek mind létező személyek, a történet pedig hiteles. Így kezdődött...

Az igazi Maria von Trapp

Maria Kutschera 1905-ben született Bécsben, hétéves korára szüleit elvesztette. Az állami tanárképző után jelentkezett a Benedek-rendi apácák salzburgi kolostorába, ahol azt a feladatot kapta, hogy nevelőnőnek álljon be a hét gyerekkel megözvegyült Georg von Trapp ezredes salzburgi házába. Von Trapp és a gyerekekkel bánti tudó, dalos kedvű fiatal nevelőnő egymásba szerettek, 1927-ben össze is házasodtak.

Az ezredes minden vagyonát befektette, londoni bankja azonban a nagy világgazdasági válságban csődbe ment, így a család 1935-re teljesen elszegényedett. Villájuk legfelső emeletére költöztek, és az üres szobákat kiadták a Katolikus Egyetemre járó diákoknak. Egy ideig egy bizonyos Wasner érsek is náluk lakott, aki szerepet játszott a Trapp család zenei karrierjének elindításában. 1938-ban a náciellenes Trapp ezredes és családja úgy döntött, hogy elhagyják az országot. Házuk a világháború alatt Heinrich Himmler SS-vezér főhadiszállása volt.

A családi kórus egyik lemeze.
Bal oldalon Maria és Georg von Trapp

Az USA Vermont államának egyik farmján telepedtek le, és a háború után létrehozták a Trapp Család Osztrák Segélyszolgálatát, amely pénzt, ruhát és élelmet juttatott a háborús menekülteknek. Nem hagytak fel az énekléssel sem, és a családi kórus az Egyesült Államokban hamar ismert lett, az egész országban turnéztak, önálló lemezeket készítettek, sőt Elvis Presley

Az 1959-es New York-i musical bemutató műsorfüzete

Christmas record című lemezén is közreműködtek. Georg von Trapp 1947-ben hunyt el, ám a családi kórus még egészen 1957-ig turnézott. Maria és három gyermeke ezután Ausztráliába utazott, ahol misszionáriusoknak segítettek. Maria élete végén visszaköltözött a vermonti farmra, szállodát nyitott. Ott hunyt el 1987-ben, 82 éves korában szívelégtelenség következtében.

Maria von Trapp 1949-ben adta ki *A Trapp-család története* című művét, ami pillanatok alatt bestseller lett. A könyv alapján 1956-ban készült osztrák film a népies, úgynevezett Heimatfilm műfajának egyik legnépszerűbb darabja.

Könyv, film, musical

Ezt megnézte a jó szemű Vincent J. Donehue amerikai színházrendező, és azzal kereste meg a világ egyik legnagyobb filmgyárát, a Paramount Pictures stúdiót, hogy készítsék el a film amerikai verzióját. A stúdiófőnökök elutasították, de azt javasolták Donehue-nak, hogy inkább egy Broadway-darabot írasson a filmből, annak nagyobb sikere lesz. A rendező Maria szerepére rögtön felkérte a kor híres színésznőjét, Maria Martint, aki látva az osztrák filmet, rögtön igent is mondott.

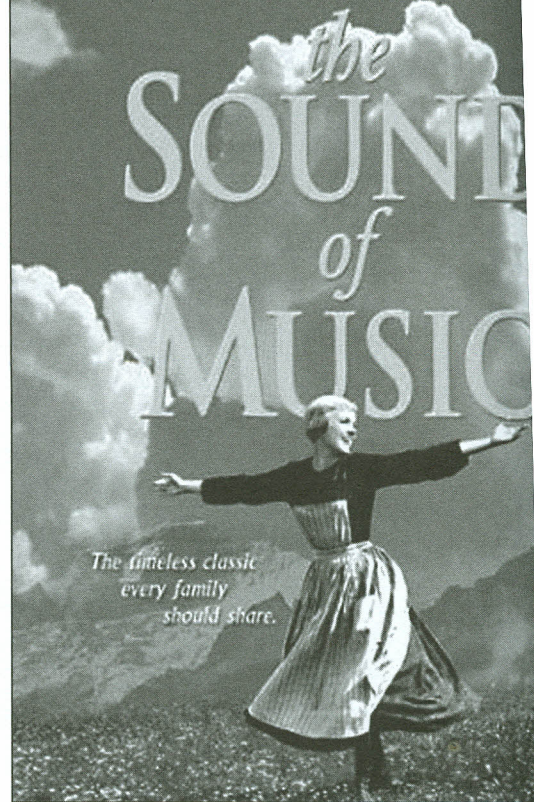
A szerzői jogokat a színész nő férje, Richard Hallding intézte, de nem volt könnyű dolga: nyolc hónapig hiába kereste Maria von Trapp bárónőt, aki a hírek szerint misszionáriusként dolgozott Ausztráliában. Végül egy osztrák kórházban találták rá, ahol maláriával kezelték. Donehue eredetileg vallásos énekekkel, eredeti népdalokkal és néhány új dallal akarta kiegészíteni a prózai művet, és az

új dalok megírásához le is szerződtették a Rodgers-Hammerstein párost, a Broadway-musicallek szuperszerzőit. Rodgers az első dal megkomponálása után azt javasolta, hogy a nagyobb siker érdekében ne keverjék a régi és az új dalokat. Így történt, hogy a musicalben végül egyetlen osztrák népdal vagy vallásos ének sem maradt – amelyek egyébként a Trapp családi kórus repertoárját oly népszerűvé tették.

A *muzsika hangja* című musicalt 1959. november 16-án mutatták be a New York-i Lunt-Fontanne Színházban, és a fanyalgó kritikák ellenére a daloknak köszönhetően hatalmas siker lett. Három évig műsoron volt, és összesen 1443 előadást élt meg.

Film, siker

„Először felháborodtam – mondta az ezredes Maria névre hallgató lánya 2008 nyarán, a salzburgi Trapp-villa megnyitásakor a musical-filmről. – Az derült ki ugyanis, mintha apánk nem gondoskodott volna a gyerekeiről anyánk halála után. Éppen ellenkezőleg. Jobb kedvre akart deríteni minket, és minden este sok fantáziával mesélt nekünk.” Hasonlóan nyilatkozott film 1965-ös bemutatójakor az ezredes felesége,

Világsiker 1965 óta

Maria is, aki néhány kockán a két gyerekével feltűnik.

A Julie Andrews főszereplésével készült *A muzsika hangja* című filmet eredeti salzburgi helyszíneken, illetve Bajorországban és a 20th Century Fox stúdiójában vették fel. A rendező Robert Wise volt, aki pályája elején Orson Welles *Aranypolgárának* volt a vágója, és ő rendezte később az első *Star Trek*-filmet. A *muzsika hangja* hatalmas siker lett, kilenc Oscar-jelölésből ötöt el is vitt, ezek a legjobb filmnek, rendezőnek, filmzenének, vágásnak és a legjobb hangnak járó díjak voltak. Két Golden Globe-díjat is kapott a mű: a legjobb musicalnek, a legjobb musicalszínésznőnek járó, amelyet a Mariát alakító Julie Andrews vett át.

Rodgers & Hammerstein

Richard Rodgers 1902-ben született New Yorkban. Szülei gyakran énekeltek otthon operettdalokat, és a kis Richard már hatévesen tudott zongorázni. Első dalát tizenhat éves korában egy üdülőhely műkedvelő társulatának írta, és még ugyanebben az évben megismerkedett Lorenz Hart szövegíróval, akivel később több mint húsz musicalt írt.

Rodgers 1919-től a Columbia Egyetem, majd a New York-i Zeneművészeti Intézet hallgatója lett. 1942 után romlott meg viszonya Harttal, és ekkor döntött úgy, hogy régi barátjával, Oscar Hammersteinnel dolgozik tovább. A Rodgers-Hammerstein szerzőpárosnak 11 nagyszerű musicalt köszönhetünk, legnagyobb dobásuk, *A muzsika hangja* mellett például a Molnár Ferenc *Liliomjából* készült *Carousel* címűt. A zeneszerző 1979-ben hunyt el.

Oscar Hammerstein 1895-ben született New Yorkban. Négyéves volt, amikor a szülei először színházba ment, ahol a kisfiú az egyik dal alatt szédülni és verejtékezni kezdett. Hazavitték, ágyba fektették mint egy beteget,

holott a rosszulletének csak az élmény okozta izgatottság volt az oka.

Hammerstein nagyapja tíz színházat épített New Yorkban, többek között a Metropolitannal konkuráló Manhattan nevű operaházat. A verseny végül annyira éles lett, hogy a Metropolitan inkább fizetett egymillió dollárt Hammerstein nagypapának, hogy tíz évig ne mutasson be új operát.

A szülők polgári pályára szánták Oscart, aki a Columbia Egyetemre járt, de végül nagybátyja egyik produkciójában segédügyelő lett, és ez megpecsételte a sorsát. 1919-ben megpróbálkozott a színműírással, de megbukott, a darab mindössze öt előadást ért meg. Hammerstein azonban nem adta fel, musical-librettókat írt váltakozó sikerrel.

1943-ban dolgozott először Richard Rodgersszel, akivel a musicalvilág híres zeneszerző-szövegíró párosát alkották – egy sor Oscar-, Tony-, Emmy-, Grammy-díjat nyertek. Hammerstein nevéhez fűződik Bizet *Carmen*jének Broadway-verziója, a csupa fekete

Richard Rodgers, Oscar Hammerstein

színész által játszott *Carmen Jones*. Aznap este, amikor a kétszeres Oscar-díjas szövegíró 1960. augusztus 23-án elhunyt, a kegyelet jeleként három percre minden fény elhalványodott a Broadwayn és a londoni West Enden.

Bár a musicalfilmet kényes politikai tartalma miatt először sem Ausztriában, sem Németországban nem fogadták kedvezően, Amerikában az *Elfújta a szél* és a *Csillagok háborúja* után *A muzsika hangja* a harmadik a jegypénztáraknál befolyt nyereség alapján készült ranglistán (megelőzi például a *E.T.-t*, a *Cápát* és Walt Disney *Hófehérkéjét*), híres betétdala, a *Havasi gyopár* („Edelweiß”) pedig

a zenetörténet második legnagyobb számban eladott kislemeze. A Trapp-sztori másként is remek befektetésnek bizonyult. Jól menő vállalkozás a család osztrák „dirndli-jódlí” hangulatú vermonti szállodája. Állítólag négy amerikai turista közül három elsősorban a film miatt látogat Ausztriába, és 2008 nyara óta a salzburgi Trapp-villában (Original Sound of Music Home) szállhatnak meg a rajongók. A

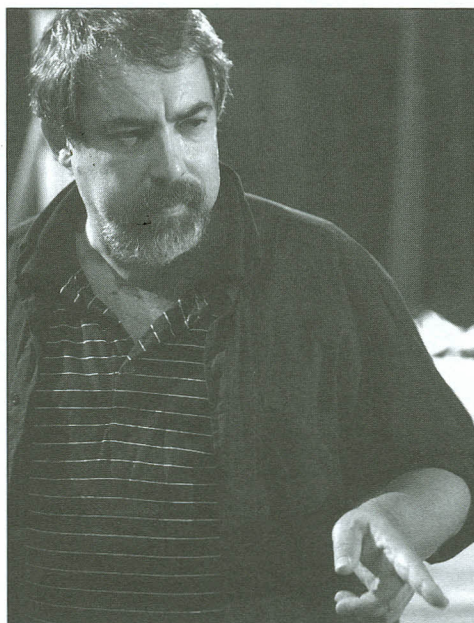
tervek szerint 2009-ben nyitja meg kapuit a musicalnek és a Trapp család történetének szentelt turistacentrum. Mozart és a világhírű karmester, Herbert von Karajan mellett Salzburgnak új exportcikke van: *The Sound of Music* és a Trapp-sztori.

KORNYA ISTVÁN, VÁRI-NAGY NÓRA

Hirtelen felborul egy szék...

Korcsmáros György rendező

A Broadway-musicalból készült film nyomán indult el a világhír felé A muzsika hangja. Magyarországon a filmet bizonyára többen ismerik, mint a színpadi változatot, miután azt először az 1990-es évek elején mutatták be itthon. A színház azonban azt tudja megadni, amit a mozi soha: a személyességet és a jelen idejű pillanatot, amelyben a történet sokkal jobban hat – állítja Korcsmáros György rendező.

Fotó: Bocsi Krisztián

„A színház azt tudja megadni, amit a mozi soha”

– Járt már Salzburgban?

– Persze.

– És azt tudja, hogy az amerikai turisták 70 százaléka azért keresi fel a várost, mert meg akarják nézni azt a vidéket, ahol Julie Andrews főszereplésével a *The Sound of Music*-ot, azaz *A muzsika hangja* című filmet forgatták?

– El tudom képzelni. Azt viszont tudom, milyen utóélete van a főszereplő Trapp családnak.

– Netalán hallotta is őket énekelni?

– Azt azért nem! A film egyik DVD-kiadásában viszont közreadtak egy visszaemlékezést. Ebből kiderül, hogy Ausztriából történt kivándorlásuk után alig tíz évvel az apa meghalt, a nevelőnőből lett felesége, Maria viszont még 40 évet élt.

– Sőt, a hét Trapp gyerek közül az egyik még ma is él! A most 93 éves Maria von Trapp is ott volt 2008 júliusában annak a hotelnek

az avatásán, amelyet az egykori Trapp-villában alakítottak ki. A szállodát pedig – aligha meglepő módon – az „Original Sound of Music Home” címen reklámozzák. Nem zavarja ez a töretlen világhír *A muzsika hangja* musical miskolci rendezőjeként?

– Elég sok olyan darabot rendeztem már – *Oliver, Grease, Miss Saigon, Hegedűs a háztetőn, Nyomorultak, West Side Story, La Mancha lovagja, Evita, Chicago* –, amelyeknél feltették a kérdést: miként lehet színpadra állítani egy filmes világsikert, hiszen a nézők nyilvánvalóan egyfajta előképpel ülnek be megnézni a színházi változatot? Erre az a válaszem: a színház azt tudja megadni, amit a mozi soha – a személyességet és a jelen idejű pillanatot. A színház a színész jelenlétének bensőségessége miatt sokkal jobban hat. Egy ötven évvel ezelőtt készült darabot természetesen újra kell gondolni. A mondanivalója mellett a tálalás módjának kell frissnek és üdének lennie, és akkor a közönség tíz percen belül elfelejti, hogy esetleg látta már a történet filmes változatát...

– A Broadway-sikerdarabnak alig van magyarországi előképe, hiszen csupán az 1990-es évek elején mutatta be először az Operettszínház. Ezen túl alig tűnt fel a hazai színházak repertoárján. Vajon miért?

Fotók: VAIDA JÁNOS

A muzsika hangja gyermekszereplői dalt tanulnak Váradi Katalinnal, a színház zeneigazgatójával

– Alighanem ezért, mert a színházaknak egyik fontos szempontjuk, hogy a színészeiket foglalkoztassák, ebben a darabban viszont kevés a felnőtt szerep. Ráadásul az előadáshoz gyerekekre is szükség van, akikkel külön kell foglalkozni, és ez meglehetősen időrabló. A gyermekszínházat Magyarországon ugyanis nem annyira magától értetődő, mint Amerikában, ahol külön iskolák szakosodtak erre: három éves koruktól tanítják a gyerekeket a színjátszásra, és mire betöltik a hetediket, színpadra kerülnek, és a biztos szövegmondás mellett táncolni, énekelni is tudnak. A miskolci előadás előtt nagy válogatást tartottak, a próbákat pedig úgy kezdtük, hogy minden egyes szerepre három-három gyerek volt. Ez azzal járt együtt, hogy minden szereposztással a nulláról kellett kezdeni a próbákat. Ezt nem minden színház engedheti meg magának...

– **Mennyiben tér el a színpadi változat a filmtől?**

– Alapvetően csak abban, hogy a filmnél megvan a lehetőség a montázsra, hogy egy-egy jelenetet akár egymással fölváltva mutassanak meg. Ezzel szemben a színházban lineáris a történetmesélés.

– **És miben lesz egyedi a Korcsmáros-féle előadás?**

– A díszlettervezővel, Menczel Róberttel megpróbáltunk filmszerű megoldásokat használni a látványvilágában, a díszletek mozgatózásában mindenképpen. Ezen felül a humor eszközeivel szeretném emberibbé tenni a darabot, megkeresve benne azokat a pillanatokat, amivel felborzolom a történet szentimentalizmusba hajló édességét. Nem ellene dolgozom az érzelmenek, viszont meg kell találnom az egyensúlyt. Ezt a legegyszerűbben úgy tudnám érzékeltetni, ahogy Kosztolányi fogalmazott annakidején Csehovról: „...és akkor hirtelen felborul egy szék”. Szóval: mielőtt teljesen elanda-

lodnánk, valaminek történni kell a színpadon, ami visszazökkent a valóságba. Valami olyan, ami nincs benne a szövegek könyvben, de illik az eseményhez. Ezt tudjuk hozzátenni. Egy zenés darab ugyanis kötött keretek között működik.

– **Miben látja A muzsika hangja sikerének titkát?**

– A Rodgers-Hammerstein páros sikergyáros volt. Pontosan tudták, hogy mikor kell zenélni. A *muzsika hangjában* is van legalább három olyan sláger, amelyet nem hiszem, hogy valaki ne hallott volna: ilyen a címadó dal, *A muzsika hangja*, de bravúrszám a *Dó-ré-mi* vagy a havasi gyopárról szóló osztrák népdal-utánézés. A zenén azonban túlmutat a tartalmi mondanivaló: a muzsika olyan érzelmeket kelt, amelyeket szégyenkezés nélkül át lehet élni. A musical katarzisa a felfokozott érzelmi állapotból az oldás felé visz.

MÉHES LÁSZLÓ

Énekelnem boldogság

Szegő Adrienn – Maria

Érettségi után, tizennyolc évesen rögtön bekerült a Színház és Filmművészeti Egyetem operett-musical szakára.

Hogy oda felvételizett, nem is volt kérdés, mivel a gimnázium alatt már játszott pár musicalben, így egy kicsit ez a műfaj mindig is közelebb állt a szívéhez – meséli Szegő Adrienn.

– **A musical az a műfaj**, amiben otthon érzem magam, és ahol ösztönösen tudom, hogy mit hogyan kell csinálni. Szívesen játszom akár prózai művekben is – a tavalyi évadban például a *Nyolc nő*ben láthatott a miskolci közönség –, mégis úgy érzem, akkor vagyok igazán boldog, ha énekelhetek. Ezért örülök, hogy *A muzsika hangjában* is pont egy olyan karaktert játszom, akinek lételeme az éneklés, mert ez egy kicsit meg is könnyíti a dolgom. A művel amúgy nem most találkoztam először, természetesen láttam a híres filmet Julie Andrews-zal, ami nagyon tetszett. De ez nem minden. Kevesen tudhatják, hogy tizenhat évesen a legnagyobb Trapp lány, Liesl szerepét játszottam Miskolcon egy amatőr

előadásban. Most Mariát alakítom majd, és ez a szerep ugyan nehezebb, hiszen főszerep, de mivel pont olyan hangra írták, mint amilyenem én is rendelkezem, nagy örömmel próbálok, és várom a találkozást a közönséggel.

A próbafolyamat alatt óhatatlanul szóba kerül a filmváltozat, hiszen rendkívül híres, a közönség is jobban ismeri, mi mégis ragaszkodunk az eredeti, színpadra szánt műhöz. Az ok egyszerű: a film az eredeti színpadi verziónak – én úgy mondanám – némiképpen leegyszerűsített változata. A musicalben lélektanilag árnyaltabbak a figurák, mint a filmben, kicsit más a dalok sorrendje, sőt, egy olyan dal is hallható lesz, ami a filmből kimaradt.

Sokat beszéltünk arról a próbák idején, vajon aktuális-e ma *A muzsika hangja*, hiszen a mű 1938-ban, Ausztriában, az Anschluss idején játszódik. De szerintem a darab nem elsősorban a politikáról és a náci megszállásról, hanem emberekről szól. Arról, hogy igenis merjünk kiállni saját elveink és saját véleményünk mellett – mint Georg von Trapp –, még ha ez bizonyos következményekkel is jár. A legfontosabb ok pedig, amiért ezt a művet bármikor elő lehet, sőt, elő is kell venni: van mondanivalója, mégis könnyed szórakozást ígér. A történet

Fotók: BÓCSI KRISZTIÁN

romantikus, szerethetőek a karakterek, a dallamok pedig fülbemászóak – nem is tudom eldönteni, hogy melyik közülük a legjobb.

Lejegyezte:

VÁRI-NAGY NÓRA

A zene nyelvén

Varga Andrea – Maria

A szlovákiai Tornaalja tehetségkutató versenyén figyeltek fel rá a miskolci színház vezetői. Ezek után nagy lelkesedéssel és stoppal érkezett Miskolcra, hogy a színház Tanodájában elkezdje tanulmányait... Varga Andreát a Jézus Krisztus Szupersztár, a Csókos asszony, az Evita, a Valahol Európában főszerepei után most egy újabb találta meg: A muzsika hangja Mariája.

– „**Akkor vagyok igazán boldog**, ha énekelhetek” – idézhetem a musicalből, hiszen ez rám is igaz, mégpedig több szempontból. Amióta az eszemet tudom, énekeltem. Nagy szerencsém, hogy ma azt csinálhatom a színpadon, amit saját örömömre mindig is tettem.

– **Biztos vannak, akik emlékeznek még a Zenélő filmkockák** című sorozatra. Én egyetlen adását sem mulasztottam volna el. Itt láttam *A muzsika hangja* musicalt is. A képlet egyszerű: két ember egymásra talál, megküzdnek saját

érzéseikkel, a körülményekkel, nehéz döntést hoznak, aztán átkelnek a nagy vízre és boldogan élnek... egy újabb rózsaszín álom. Aztán kiderült számomra, hogy a főszereplő Maria sorsa igaz, hiteles történet. Ez teljesen elvárásolt.

– **Igen kedves számomra Maria alakja**, aki nem értette, hogy a záróban miért nem énekelhet kedvére, ha Isten így teremtette meg. A kötelességét teljesíti, amikor egy katonaember háztartásában találja magát, ahol hét gyereket kell nevelnie, tanítania, és életükbe visszahozza a játékot, a vidámságot. Hite és dalos kedve segíti ebben is. Aztán eljön a pillanat, amikor döbbenten kérdezi magtól: „Mi ez az érzés?” Az, hogy ez a szerelem, más mondja ki helyette. Szeretni valóan habókos, hitében erős, érzéseiben bizonytalan, de a jó utat ösztönösen megtaláló lány alakját megformálni, érzéseit dalokkal elmondani számomra nagy öröm.

– **A próbák különlegességét jelenti**, hogy sok gyerekkel dolgozunk együtt. Ahogy Maria számára kihívást jelentett, amikor egyik napról a másikra hét gyerek nevelése szakadt a nyakába, nekünk színészeknek is külön odafigyelést igényel, hogy a két szereposztásnyi gyerekszeplőt segítsük. Ők ugyanis nem színészek, de a partnereink. Mindent meg kell tennünk azért, hogy helyzetbe hozzuk őket, hiszen a felnőttek mellett a főszereplők – ahogyan az életben is –, a gyerekek.

Lejegyezte:
KORNIA ISTVÁN

Szerelem, csak komolyan

Szatmári György – Georg von Trapp

Szatmári György, Jancsó Dóra

is hang kérdése. Sokkal lényegesebb az, hogy milyen lélekkel áll hozzá a feladathoz. Fel kell mérnie, hogy egy szerelmi kettősben hol van az az érzelmi állapot, amit prózában már nem tud tovább fokozni – és ekkor lép be a zene. A muzsika abban segít, hogy az érzelmi intenzitást tovább növeljük.

– A túlfűtött érzelmi intenzitás nem afféle szappanoperai megoldás?

– Ezért is nyúltunk bele a rendezővel a szövegkönyvbe éppen a szerelmi jelenetnél. Ha arról szól egy színdarab, hogy az „élet kárvalottja”, Trapp kapitány beleszeret egy beilleszkedni nem tudó apácába, akkor ezt a helyzetet vegyük komolyan! Kettősük eredetileg egy vicceskedő jelenetben volt megírva, de az átdolgozásunk után valóságosabbá vált a szituáció. A szerelmesek a mi értelmezésünkben ugyanis nem mókáznak az érzéseikkel, hanem átéli azt: zavarodottan keresik a szavakat, úgy vallják meg a szerelmüket, ahogy az a valóságban is történik. A próbák előtt pár nappal néztem meg először filmen *A muzsika hangját*. Aranyos, kedves, érthető történet. Talán illik is rá Rejtő Jenőnek az a nagyon eltalált gondolata, amit a *Csontbrigád*-ban olvashatunk: „Nincs szebb mint egy giccs, amikor aktuálissá válik...” És ha *A muzsika hangja* történetére gondolunk:

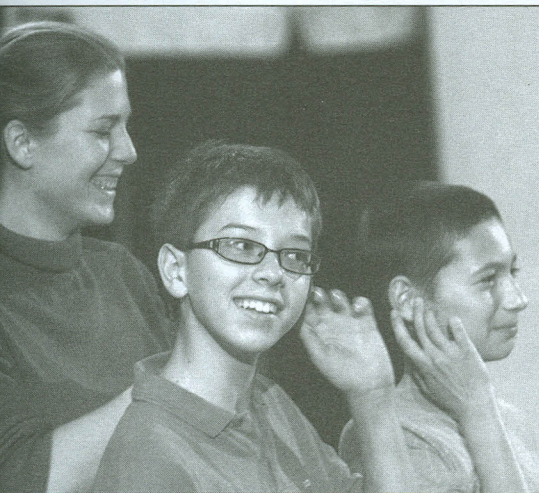
Fotó: BÓCSI KRISZTIÁN

*Isten pénze, Valahol Európában,
A muzsika hangja...*

*Zenés darabok az utóbbi időkből,
amelyekben címszerepet játszott
Szatmári György...*

– Prózai színészként szívesen fakad dalra a színpadon?

– Számomra ez természetes. Évtizedekkel ezelőtt létezett ugyan egyféle kategorizálás, amely megkülönböztette az énekes színészt a prózaitól, de ez már régen nincs így. Az, hogy valaki dalra fakad a színpadon, igazából nem

Fotók: VAIDA JÁNOS

Fabók Mariann és partnerei

a szerelemnek, a háborútól való félelemnek, a család féltésének, egy rossznak ítélt rezsimmel szembeni ellenállásnak örök aktualitása van.

– És talán annak is, hogy készen álljunk arra, ha változtatni kell az életünkön...

– Georg von Trapp a felesége halála után meghasonlott, furcsa figurává vált, viszont nagyon szerette a gyerekeit, még ha katonás fegyelemre rendezte is be a család mindennapjait. Mindenki tudja, hogyan működik egy katonai rendszer – de ezt nekem szerencsére csak el kell

Próba a gyerekszereplőkkel

játszanom. Megmutatok valamit abból, hogy én azt milyennek képzelem. Viszont azt tudni kell, hogy a színpad borzasztóan nagyít: bármilyen kis dolgot is csinálok rajta, az a nézőtérben sokkal nagyobbak látszik.

– A színpadon az érzelmi konfliktusokra itt most megoldást ad a muzsika...

– A zene nagyon sokszor átsegít bennünket olyan dolgokon, amelyeket máshogy nem tudnánk feldolgozni. De attól, hogy dalra fakadok, a probléma még nincs megoldva. Úgy kell éne-

kelnem, hogy az szerves része legyen az érzelmi vonalnak, amit képviselek az előadásban. A darabnak íve van: elindul egy érzelmi szál és egy viselkedési modell, amelynek megvannak a maga stációi. Számomra az egyik legfontosabb mozzanat az első együtténeklés a gyerekekkel. Amikor a gyerekek ráébrednek arra, hogy rossz úton járunk, és lehetne az életet másként is élni. A kapitány ekkor rácsodálkozik saját magára, és akkor talán helyrebillen a világ.

MÉHES LÁSZLÓ

A zene segít

Seres Ildikó

– Apácafőnöknő

A muzsika hangja első magyarországi bemutatója 1992-ben volt az Operettszínházban. Tíz év múlva a felújított előadásban Seres Ildikó ugrott be az Apácafőnöknő szerepébe – majd játszotta két éven át. A szerep most anyaszínházában is „rátalált”...

Fotók: VAJDA JÁNOS

– **A muzsika hangja klasszikus musical.** A szívmengető, szeretnivaló zenés darabok közé tartozik, amire ma is nagy szükség van! Sajnálom, hogy későn találkoztam vele, mert bár az Operettszínházban az Apácafőnöknő mellett Elsa Schraeder szerepét is játszottam, a szókimondó apácanövendékről, Mariáról már „lekés-tem”. Maga a musical műfaja is viszonylag későn talált meg. Pályakezdő éveimben még nagyon ritka volt a színházak műsorán. Pedig a musicalek témájával gyakran kiváló, értékes irodalmi művek szolgálnak. Szereplői is többnyire „emberszabásúak”, sorsuk átélhető. *A muzsika hangja* ráadásul romantikus darab. Ha valaki azt mondja rá, hogy érzélgős és szirupos, annak ajánlom, olvassa el Trapp Maria Augusta *A Trapp család* című önéle-

rajzi regényét. Ha ez a darab szirupos, akkor az Élet is az, hiszen a mélyen vallásos, éneklő család sztorija valódi, igaz történet!

– **Sok vita folyik manapság arról,** hogy mi a színház feladata életünkben... Én nem tartom szégyellni valónak, ha valaki feloldódni, feltöltődni, kikapcsolni jön! A stresszkutatók „érzelemfókuszú stratégiának” nevezik azt a túlélési módszert, amikor az ember a probléma megoldása helyett a problémához való viszonyát alakítja át. Például ilyen mentális menekülés a humor, ami *A muzsika hangjában* is akad bőven! A darabban Maria azt mondja, ha szomorú, mindig egy bizonyos dalt énekel. Számára a zene és a hit nyújt nehéz helyzetekben vigaszt.

– **A mostani pénzügyi világválság** természetesen nem szűnik meg attól, hogy előadjuk ezt a musicalt. A művészet nem így hat. De ha akárcsak néhány óra is el tudjuk feledtetni a nézőkkel, már az is segíthet a gondok átvészelésében! Tudom, mostanság nem túl korszerű ez a szemlélet, de valahogy nem hiszek abban, hogy ha valaki kutyául érezi magát, attól jobban lesz, ha agresszíven a képébe üvöltik: vedd tudomásul, te most kutyául érzed magad!!! Van az Apácafőnöknőnek egy gyönyörű áriája, amit akkor énekel, amikor Maria, megijedve saját érzelmeitől, visszamenekül a kolostorba... Egyszerűen nem tudom elképzelni, hogy ezt hallva, a nézőtéren bárki is a forint árfolyamára gondoljon!

Előszőr, és ...

Szirbik Bernadett

– Elsa Schraeder

*Énekelek, táncolok, prózát
mondok, ráadásul mindezt
a nagyszínpadon – veszi számba
a kihívásokat A muzsika hangja
Elsa Schraederét játszó
Szirbik Bernadett.
Persze, teszi hozzá,
ez is, mint minden szerep,
többet is jelent ennél...*

– **Elsa Schraeder csinos hölgy**, közel a negyvenhez, nagyvilági megjelenésű, vonzó, megfontolt, értelmes és gazdag nő... Nekem eddig ilyen jellegű szerepeim nem voltak, de mint mindenből, ebből a szerepből is tanul az ember. Tanulni ebből a karakterből is lehet. A nőiességet, az előkelőséget, az érettséget, hogy miként kell megjelenni, viselkedni egy estélyi ruhában és miként egy reggeliző ruhában. A jelmeztervező, Laczó Henrietta jelmezei ugyanis gyönyörűek, és azokat viselni is tudni kell! A műfaj közel áll hozzám, hiszen operett-musical osztályban végeztem. Nagyon szeretem a musicalt, szerintem az egyik legnehezebb műfaj. Főleg az olyan jellegű darabok esetén van ez így – és ilyen *A muzsika hangja* –,

amelyikben próza is van, így prózai színészként is meg kell tudni mutatni magad.

– **Számomra kissé szokatlan lesz**, hogy a nagyszínpadon játszhatok. Hat éve, amióta Miskolcon vagyok, ez a darab lesz a harmadik alkalom. A Kamaraszínház, és főleg a Játékszín intimebb környezetét ismerem és szeretem, a nagy tér viszont időnként nyomasztó tud lenni. Fölmerül bennem a kérdés: vajon képes vagyok-e arra, hogy magamra vonjam a nézőtérben ülő több száz ember figyelmét? Meg tudom-e tölteni a teret, fognak-e rám emlékezni a nézők akár egy kevésbé fajsúlyos színpadi jelenlétet megkívánó szerepben is, mint Elsa Schraeder.

– **Olyan sem történt még** a színészi pályámon, hogy egy darabban eredetileg is kettős szereposztásban játsszak. Az emberben ilyenkor egészséges módon ott motoszkál, hogy jobb akar lenni a másikinál – de ez sem fedi egészen a valóságot. Már csak azért sem, mert a válótársam, Jancsó Dóra teljesen más karakter. Nagyon régi barátság a miénk, és több darabban is voltunk már partnerek. Csak ajánlani tudom, hogy aki teheti, több szereposztásban is nézze meg az előadást!

Seres Ildikó és Szirbik Bernadett
gondolatait lejegyezte:

MÉHES LÁSZLÓ

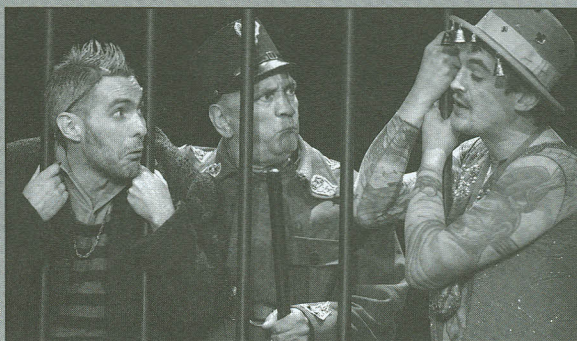
Szeget szeggel

A világ egészében így működik: a manipuláció és a politika mozgatja. Bárhol járunk a Szeget szeggel történetében, börtönben vagy kolostorban, az utcán vagy a herceg szobájában, ott van és működik a rendszer. És látjuk azt is, hogy nekünk ma ugyanolyan problémáink vannak a pénzzel, a tisztességgel, a szerelemmel. Shakespeare zseniális, hiszen négyszáz éve úgy írta meg a darabot, hogy mi is a saját világunkra ismerünk a történetben.

RADOSLAV MILENKOVIĆ
rendező

Fandl Ferenc, Bősze György, Kaszás Géza

Baj László, Hunyadkürti István, Harsányi Attila

Kaszás Géza, Fabók Mariann

Bal oldali kép: Kecskeméti Edina, Chajna Kaszás Géza, Fabók Mariann

Áron László, Máhr Ági

Botrány az operában

Parádésan megírt, nagyon jól kitalált, helyes bohózat. Ken Ludwig, a darab szerzője komoly mesteremberként rendkívül precíz munkát végzett. A komikus helyzeteken kívül pompás jellemeket formált meg az egyes szerepekhez. A történetnek, az egyes figuráknak is „íve” van. Mindegyik szereplőnek van valami mániája. A kisemberek önös vágyaikkal kiszipolyozzák a városkába érkező híres énekest. Mindezt aranyosan, humorral és elképesztően ötletesen teszik...

SZIRTES GÁBOR
színész-rendező

Fotók: Bócsi Krisztián

Vida Péter, Kerekes Valéria, Jancsó Dóra, Homonai István, Pap Livia, Bakai László, Szirtes Gábor

Vida Péter, Bakai László

Homonai István, Vida Péter, Molnár Anna, Pap Livia

Szirtes Gábor

Pinokkió

A Pinokkió kalandjai emberöltők óta az egyik legismertebb tanmese. Tünneményes hősei: a fabábú, Gepetto, a Kékhajú Tündér, a Táltos Tücsök, a Macska és a Róka mindnyájunk számára ismerősek. Míg a minden növényi jelkép közül a legösszetettebb jelentésű „fa” az élet és a halál, az örök fejlődés és a növekedés, a folyamatos megújulás és az idő egyetemes szimbóluma, addig Litvai Nelli színpadi változata a „forradalmi”, igényes gyerekszínházi törekvések egyik jelképe lett. Az ellenállhatatlan humorú, bájos mesejáték Horváth Károly dalaival, Juhász Katalin varázslatos színpadképével kicsik és nagyok számára egyaránt remek szórakozást ígér.

SERES ILDIKÓ
rendező

Keresztesi László, Molnár Sándor Tamás,
Homonnai István

Pap Livia, Ramocsa Emese

Pap Livia

Keresztesi László, Barta Mária Viola,
Varga Andrea

Somló István, Kulcsár Imre

Portugál

„Túl a 100. előadáson azt mondhatom: talán sikerült valamit elkapnom a rendszerváltást követő időszak mindennapjainak tragikomikumából, ezenkívül vaskos a mű humora, azt szeretni szokták. Én egyébként akkor tartok jónak egy Portugál-előadást, ha a darabnak nemcsak a komikus, hanem a tragikus, lírai vonulata is él. Ez a bizonyos „saudade-érzés”, az elvágódás érzése nem magyar vagy portugál sajátosság, mindenhol ismert és megélt emberi érzés.”

EGRESSY ZOLTÁN
szerző

Szirk Bernadett,
Molnár Sándor Tamás

A dzsungel könyve

Szegedi Dezső, Varga Andrea, Chajnoczki Balázs

„A miskolci Dzsungel immár valóban klasszikus, hiszen 2004. február 20-án volt a premierje, 2006. február 4-én tartottuk a 100. előadást. Ennyi idő alatt felnőtt egy nézőcsapat, ezért a nagy érdeklődésre való tekintettel színházunk örömmel döntött úgy, hogy új gyerekszereplőkkel a 2008/2009-es évadban is műsorra tűzi a musicalt. A Dész László, Békés Pál író és Geszti Péter dalszövegíró nevével fémjelzett mű az egyik legjobb magyar musical.”

KRÁMER GYÖRGY
rendező

A denevér

A denevér műsorra tűzéséhez nem kell semmiféle apropó. Bármikor helye lehet bármelyik színházban, ahol zenés és prózai műveket egyaránt játszanak. Komoly és szép feladat ez az egész társulatnak. Túl az operettek szokásos jellemzőin, a műfajjal kapcsolatos szakmai elvárásokon, itt arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy a felszín mögött, a jókedvű szórakozás háttérében ott munkál egy nagyon komoly férfibosszú. A történet alapja ez az eltitkolt, meg nem torolt régi sérelem... Strauss zenéje pedig mestermű.

HALASI IMRE
rendező

Seres Ildikó, Molnár Erik

A tizedes meg a többiek

Korognai Károly, Homonai István, Chajnoczki Balázs,
Hunyadkürti István, Bösze György

„Egy jó darab, ha működik, akkor aktuális. Persze, ha az emberek ma a túlélésben gondolkodnak, vagy ilyesféle gondolatokat kényszerít rájuk egy adott társadalmi környezet, akkor magukra ismerhetnek a színházban, A tizedes meg a többiek figuráiban. Azt a feszültséget, amit a ráismerés okozhat a nézőkben, előadásunkban a humor feloldja, enyhíti. Arról – bár ez csak előnyére válik – nem a darab tehet, hogy aktualitása volt és van.”

KOROGNAI KÁROLY
író, rendező és
Molnár tizedes alakítója

Anconai szerelmesek

„A történet bájos, a slágerek pedig slágerek – nincs mese. De akárcsak az életben, a jó színházban is van néhány konfliktus, miközben a történet a happy end felé kanyarog. Akik meg nézik az Anconai szerelmeseket, szerethető alakokat láthatnak a színpadon, és olyan dallamokat hallhatnak, amelyek kivétel nélkül slágerek. A műfaja pedig, a „nyár”, éppen ettől olyan olaszos, mediterrán, üde és könnyed ez a darab. Ettől olyan élvezetes, nosztalgikus, kedves, vidám és dallamos...”

KOROGNAI KÁROLY
rendező

Molnár Sándor Tamás, Jancsó Dóra, Szirbik Bernadett,
Chajnoczki Balázs, Keresztesi László, Szegő Adrienn,
középen: Szirtes Gábor, Seres Ildikó

Bősze György, Máhr Ági

Az élet mint olyan

„Yona Popuch, egy hatvanas éveiben járó férfi, felébred az éjszaka kellős közepén, mert fáj a szíve. Cefetül érzi magát, úgy gondolja, itt a vég. A halál lehetetlennek tűnik, hiszen csak most volt gyerek, csak most kezdte életét és... már is elszalasztotta? Feldönti a harminc éves hitvesi ágyat, leborítja róla alvó feleségét, Levivát, és kijelenti, hogy elmegy. Új életet akar kezdeni... Hogy mit szól ehhez Leviva, sikerül-e Yonának megtalálni az élet értelmét, és hogy ki látogatja meg őket éjjel, azt nem árulom el.”

LÉVAY ADINA
rendező

Charley nékje

„Egy jó színpadi geg, függetlenül attól, hogy ki találja azt ki – Latabár Kálmán, Feleki Kamill, Kibédi Ervin, Kabos Gyula –, az 100 évig is él és ül. Mi enyhe frivolsággal nyúltunk hozzá, belecsempésztünk olyan játékokat, amiktől élő lett ez a farce, amit annak idején azért írt meg a szerző, hogy görbe tükröt állítson az akkori kor-szellemnek. A játéktípusunk pergő, 21. századi, de a helyszín és a kor 19. századi. Ez egy szórakoztató darab, nevetésre ingerlő szövegkörnyezettel, helyzetekkel – jó színészi alakítások megannyi lehetőségével.”

KORCSMÁROS GYÖRGY
rendező

Molnár Sándor Tamás, Kincses Károly

**MISKOLCI
NEMZETI SZÍNHÁZ**

REPERTÓR: HAVI MŰSOR · TÁJÉKOZTATÓ · ONLINE-JEGY · SAJTÓFOLYÓ

Novemberi színházjegyek

Az akció folytatódik: egyet fizet, kettőt kap! Hár kaphatók a novemberi színházjegyek! Megvásárolhat az azad bérletet is. Színházjegyek a miskolci Cera áruházban is válthatók. **Folytatódik a jegyértékesítés!** Akiknek rendelvén a Cera áruházára való belépéssel novemberben is két jegyet kap egy belépőt.

Jegyinformációk
Novemberi műsor

A jegyiroda ünnepi nyitva tartása

Október 23. (csütörtök): zárva
Október 24. (péntek): 10-13 óráig, valamint előadások kezdete előtt 1 órával
Október 25. (szombat): 10-13 óráig, valamint előadások kezdete előtt 1 órával
Október 26. (vasárnap): előadások kezdete előtt 1 órával

Jegyinformáció
Online jegyvendéls

Személyes vásárlásunk Csernus Imréről

2008. október 27. - 18 óra

A nagy érelkódásra tekintettel a NAGYSZÍNHÁZBAN

Csernus Imre pszicháter. Az emberi méltóság megismerése mind a modernkorunk elvárása, nem az igazságot, az igazságot bűn? Ki az, aki az igazságot valóban nehéz vagy tragikus életvezetést követni? Nem mondhatom! Vagyis elhagyhatom-e az igazságot? Beszélhetek-e önmagamról?

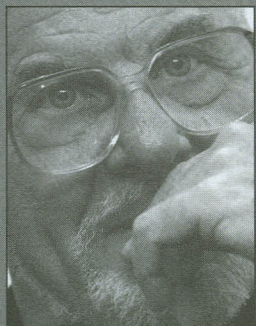
Bővebben...

SZÉPLET SZÉPLET

www.mnsz.eu

Ha kíváncsiak a műsoron lévő előadások szereplőivel, rendezőivel készült interjúkra, a darabok születéséről szóló érdekességekre, bőven találnak olvasnivalókat a Miskolci Nemzeti Színház honlapján. Az idei évadtól technikai tekintetben megújult honlapunkat azért is érdemes felkeresni, mert új szolgáltatásokkal várjuk Önöket. Az online jegyértékesítés mellett jegyet ajándékozhatnak, rendelhetnek taxit, az előadás szünetében asztal és előre kiválasztott ital várja Önt és vendégeit. Interenetes fórumunkon pedig lehet a színházról csevegni...

Személyes valóságunk – mesterek az életről

Müller Péter

Müller Péter új könyve, a *Varázskő* kapcsán a következőket mondja: „A csoda az a külső esemény, melynek azért nem értjük az okát – mert az belül történik.

Ez minden gyógyulásnak, mágiának, alkotásnak a titka. Először belül – aztán kívül. Így születünk a világra, de így jött létre az egész mindenség is. A szellem álma valóra válik.” Az író előadáshoz Angyal Eleonóra gyászterapeuta, Polcz Alaine egykori közvetlen munkatársa mond bevezetőt.

2008. **november 17.** – 17 óra 30
Kamaraszínház

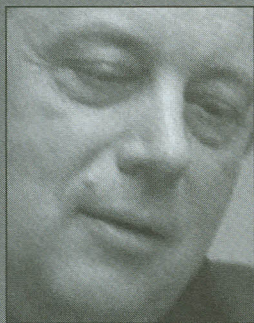

Csernus Imre

Csernus Imre pszichiáter Az emberi méltóság megszerzése című előadássorozatának újabb találkozásján a belső harmóniáról, önmagunk elfogadásáról

beszél, és arról, hogy miként tudjuk magukat a környezetünkkel elfogadtatni. Mitől nő meg az önbizalmunk? Hogyan tudjuk kezelni csalódásainkat, lelki sérüléseinket, amelyek életünk folyamán szisztematikusan rombolják a magabiztosságunkat? Fejleszthető az önbizalom? Tudunk-e szabadon kibontakozni?

2008. **december 1.** – 18 óra
Kamaraszínház

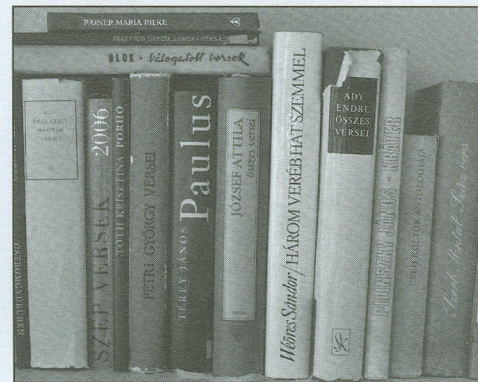

Gáncs Péter

Gáncs Péter teológus, evangélikus püspök a karácsony titkairól tart előadást A szeretet emberré lett címmel. Melyek az ünnep üszövétségi gyökerei? Milyen jelentéseket ölt magára a karácsony az evangéliumokban? A teológia mellett a művészetek is segítségünkre lehetnek abban, hogy „pásztorlelkű bölcsként” ünnepelhessünk. Az előadás után a Hortus Musicus Singers énekegyüttes Bach-, Schubert-dalok mellett ismert és különleges karácsonyi énekeket ad elő.

2008. **december 20.** – 18 óra
Kamaraszínház

Egy óra versek között

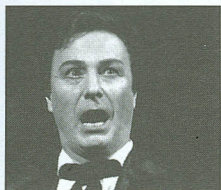

„Az ősi közlő-forma a szó. Vannak, akik olyan szavakat írnak le, olyan sorrendben, hogy ezek már nem pusztán a dolgok megnevezései. A küldetésük nem az, hogy a pillanatnyi megértést szolgálják, majd elillanjanak, hanem az, hogy megmaradjanak. Valami ilyesmi a vers. Valahányszor verset mondunk vagy hallgatunk, ünnepi borzongás fut át rajtunk, mert így a szavakkal, amelyek a könyvben térbeli életet élnek, az időben is találkozunk. Ezáltal válik a költészet időbeli művészetté. Halljuk és érezzük, amint a szavak megszületnek és elmúlnak, mint a percek, az érzések, az élet. Másrészt tudjuk, hogy a vers nem múlik el. Ez a magyarázata, hogy miért foglalkozom-foglalkozunk ezzel a művészettel” – ennek jegyében várja Önöket havonta kétszer alkalommal Lukács Gábor és számos művésztársa.

2008. **november 20.** – 17 óra

2008. **december 11., 30.** – 17 óra
Játékszín

Adventi operagála

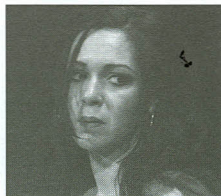
Fokanov Anatolij

Kovácsné István

Kolonits Klára

Mester Viktória

A karácsonyra való ünnepi készülődés jegyében tűzi a Miskolci Nemzeti Színház novemberi műsorára az Adventi operagálát. A műsoron szereplő operaslágerek lehetőséget adnak az elmélyülésre, az ünnepi hangulat megteremtésére. Olyan operákból csendülnek fel részletek az advent első hétvégéjét megelőző napokon, amelyekkel a közönség már találkozhatott Miskolcon, így például Bizet *Carmen*, Verdi *Traviata*, valamint Mozart *Don Giovanni* című operáiból. De hallhatunk még részleteket Offenbach, Csajkovszkij, Saint-Saëns, Puccini operáiból is olyan művészek tolmácsolásában, mint Fokanov Anatolij, Kovácsné István, Kolonits Klára, Mester Viktória és Vadász Zsolt.

Vadász Zsolt

2008. november 26., 27., 28. – 19 óra
Nagyszínház

Ráadás-sorozat

DÖMÖTÖR TAMÁS: CzukorShow

Szereplők: VASVÁRI EMESE, CSONKA SZILVIA,
ANGER ZSOLT, SZABADOS MIHÁLY, PÉTER KATA,
CZUKOR BALÁZS, közreműködik: SIMICZ SÁNDOR
Rendező: DÖMÖTÖR TAMÁS

Egy fiktív országos televízió, „kibeszélő” showjába érkezik egy vidéki férfi és a „sleppje”. A talkshow témája „Ma rendbe hozom a családomat”. A társaságot a férfi hat éve nem látott húga hívja össze a televízió kamerái elé. Sajnos a siker elmarad, egy vendég ugyanis öngyilkos lesz az adásban. A szombathelyi Kamara Savaria előadása szerepelt a 2008-as Pécsi Országos Színházi Találkozó versenyprogramjában. A POSZT-on a legjobb női epizódszereplő díját Vasvári Emese, a MASZK színész zsűrijének a legjobb férfi alakításért járó díját pedig Anger Zsolt kapta.

2008. december 9. – 17 és 20 óra
Kamaraszínház

Karácsonyi kalács – másodszor!

Két évvel ezelőtt gondoltam arra, hogy a karácsonyi kalács készítéséhez hasonlóan összeállítunk egy olyan „zenei kalácsot”, amibe a komolyzenétől a prózán és a táncon át sok minden alapanyagot összegyűrünk, majd humorral és megihittséggel ízesítünk.

A megszólaló művek között J. S. Bachtól Gruberig, valamint a magyar népzenei slágerizű angolszász karácsonyi dalokig minden fellelhető, s mindezt egy Dickens- és egy Vass Albert-írással is megszépéljük.

A programban most még nem publikus meglepetések is várhatók. A karácsonyi hangulatról, a kellemes együttlétről, az „ízletes kalácsról” az est főszereplői, a Miskolci Nemzeti Színház énekkarának tagjai gondoskodnak. Várja Önöket szeretettel:

Regős Zsolt, karigazgató

2008. december 18. – 19 óra
Kamaraszínház

A játék jutalom, a szépség lélek

Somló Ferenc 90 éves

Minden és bármi – némi túlzással ezek Somló Ferenc Jászai-díjas színművész szerepkörei. Pályakezdő daltársulati tagként nem válogathatott a feladatok között, később a pécsi, majd a miskolci színházban szintén eljátszott mindent, amivel megbízták: jöttek is sorban a naturbursch és táncoskomikus, majd a komolyabb, prózai szerepek és a besorolás szerint jellemszínész lett. Most pedig már bármit eljátszana, ha tehetné. Ajándék számára minden alkalom, amikor színpadra léphet. „Jutalomjáték lehet az egymondatos szerep is. A színész már csak ilyen!” – mondja kissé szomorkásan, amikor a meg nem valósult álmokról kérdeznénk.

Somló Ferenc születésétől fogva színész. A lexikonok szerint ugyan „csak” 18 évesen kezdte a pályát, de erre is legyint, hiszen jóformán a színpadon született. Édesanyja és édesapja színész volt, járta velük az országot, majd maga is egy daltársulat *Zimberi, zombori...* című előadásával aratta első sikerét.

Legalábbis ezután mondta neki az együttes vezetője, hogy le kell tennie a színészvizsgát. Fel is ment Pestre, de Kiss Ferenc, az akadémia akkori igazgatója elutasította – összesen nyolcszor. „Nem szerette a daltársulatokat, lenézte a dalizást. Kilencedjére aztán sikerült a vizsga, de

Koldusdiák, Ollendorff ezredes, 1962

akkor már Lehotay Árpád volt az igazgató. Ő félrehívott, és figyelmeztetett: vigyázzak a tehetségemre! Válogassam meg, milyen rendezőkkel dolgozom! Erre én nem tudtam mit mondani, hiszen örültem, ha játszhattam, nemhogy a rendezők között válogattam volna. Mentünk mindenfelé, mozihelyiségekben, kocsmákban léptünk fel, olyan helyekre is eljutottunk, ahol valamikor Déryné is járt. Szerettek bennünket. Emlékszem, Dombóváron egy félbolond kondást játszottam, amikor meglátott az, akivel két hét ismeretség után elhatároztuk, hogy összeházasodunk, és azóta is boldogan élünk...”

Börtönkarrier, főfoglár, 1975

Somló Ferenc a háború után Pécsre került Szendrő József társulatába. Olyan művészekkel játszott együtt, mint Bessenyei Ferenc, Avar István, Tómanek Nándor, Máthé Erzs, Kálmán György... Ottani munkásságának elismeréseként kapta meg 1960-ban a Jászai-díjat, majd ugyanabban az évben Miskolcra költözött a családjával. Akkor már évek óta az itteni társulat tagja volt testvére, Somló Mária, és itt szerette meg a színházat három fia: István, Ferenc és Gábor is. Nyugdíjba vonulásáig, 1981-ig szinte folyamatosan játszott, de még utána is gyakran hívták egy-egy szerepre. Volt ő Petúr bán a *Bánk bán* című Katona-drámá-

Fotó: KLEIN JÓZSEF

Fotók: VERES ÁTILA

Az öreg hölgy látogatása, Alfred III, 1978

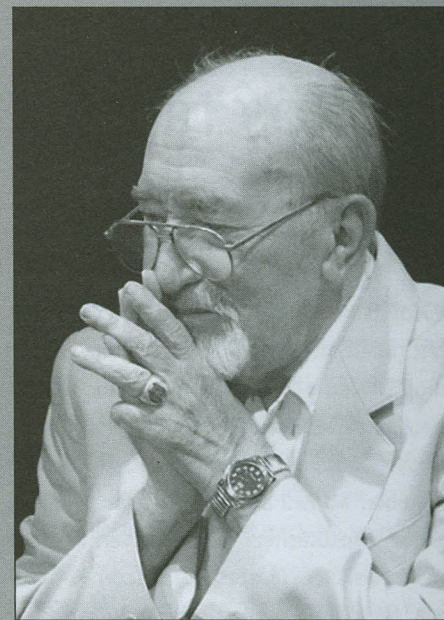
ban, Színészkirály Shakespeare *Hamlet*jében, III. Az öreg hölgy látogatása című Dürrenmatt-darabban, és sok más egyéb mellett eljátszhatta Feri bácsi szerepét is *A csárdáskirálynő* című Kálmán Imre-nagyoperettben. Egész estés darabban legutóbb 1994-ben játszott a Miskolci Nemzeti Színházban. Aldo Nikolai *Hárman a padon* című darabját még a régi Játékszínben mutatták be – Várhegyi Mártával és Sallós Gáborral.

Azóta leggyakrabban ünnepi rendezvényeken, irodalmi esteken találkozhatunk vele. Ha felkérjük, szívesen mond verset, és ha úgy adódik, örömmel mesél is: a vándorszínészetéről, a legendás kollégákról, a családjáról, az egykori sikerekről, kedvenc verseiről. Ha pedig mindenképpen szeretnénk valami hitvallásfélét kicsikarni, akkor elmondja: miért olyan kedves számára Móra Ferenc verse, *A hegedű* – és miként keresi maga is a lelket mindenben, ami szép...

FILIP GABRIELLA

Drága Feri bácsi!

Az jut eszembe, hogy mint jött-ment ifjú rendező 1974-ben beállítottam a miskolci színházba, amelynek akkori társulatában – ma már tudom! – gigászok éltek és működtek, és pályám harmadik nagyszínházi rendezésével kínlódtam (Tauno Yliruusi: *Börtönkarrier* – A szerk.), de Te, már akkor is, az egyik legrangosabb színészként irányomban soha el nem feledhető szeretettel és bizalommal tetted a dolgod abban a produkcióban. Most, amikor az azóta való kb. 120 rendezésem után befejeztem színházi működésem, s nyilván keserűen tekintve mindenre, amit ma színháznak neveznek, nagy tisztelettel biztosítalak róla, hogy legalábbis a Te 90 éves nem volt hiábavaló. Az példa lehet minden ifjabb színész számára. Kitalálni egy városban, egy társulatban – ki tudja, hány ilyen-olyan igazgatót, rendezőt túlélve! – ez, igen, ebben komoly tőke van, ebből alázatot, szívósságot lehet tanulni. No meg azt, hogy a tehetség legfőbb bizonyítéka ezen a pályán: a megmaradás. Kivált egy olyan megmaradás, ami évtizedek hosszú során át ugyanannak a közönségnek jelentett rengeteg élményt. Nem sokak előtt van már alkalmam manapság fejet hajtani, de mint (volt) magyar színész, Rád büszke vagyok. Hogy volt és van még ilyen is közöttünk...! Hogy maradt azért valaki, aki helytállt, és helytáll a sok slamposság, nyegleség, közepesség és sandaság ellenében. Azt az egy közös munkát is most köszönöm meg Neked, mert ha akkor nem

Fotó: SELLER ZSOLT

A születésnapon 2008. szeptember 10.

lettek volna mellettem olyanok, mint Te meg Komáromi Évi, Máthé Eta, Varga Gyuszi, Szili Jancsi, Bánó Pali, Kanalas Laci, meg Nagy Laci bácsi, az ügyelő, biztos másképp alakult volna további pályám. A miskolci társulat és maga a város ma is szívem közepe. Ott váltam sajátmagammá, és ennek Te is részese vagy...! Őllek sokszor, és még sok szép, egészségesben, örömben teli évet kívánok, mert ha megérem, szeretnék köszönteni a 100. születésnapodon is! Harminc évvel fiatalabb pályatársad:

Verebes István

(Elhangzott a 2008. szeptember 10-én tartott társulati köszöntésen)

A játék jutalom, a szépség lélek

Somló Ferenc 90 éves

Minden és bármi – némi túlzással ezek Somló Ferenc Jászai-díjas színművész szerepkörei. Pályakezdő daltársulati tagként nem válogathatott a feladatok között, később a pécsi, majd a miskolci színházban szintén eljátszott mindent, amivel megbízták: jöttek is sorban a naturbursch és táncoskomikus, majd a komolyabb, prózai szerepek és a besorolás szerint jellemszínész lett. Most pedig már bármit eljátszana, ha tehetné. Ajándék számára minden alkalom, amikor színpadra léphet. „Jutalomjáték lehet az egymondatos szerep is. A színész már csak ilyen!” – mondja kissé szomorkásan, amikor a meg nem valósult álmokról kérdeznénk.

Somló Ferenc születésétől fogva színész. A lexikonok szerint ugyan „csak” 18 évesen kezdte a pályát, de erre is legyint, hiszen jóformán a színpadon született. Édesanyja és édesapja színész volt, járta velük az országot, majd maga is egy daltársulat *Zimberi, zombori...* című előadásával aratta első sikerét.

Legalábbis ezután mondta neki az együttes vezetője, hogy le kell tennie a színészvizsgát. Fel is ment Pestre, de Kiss Ferenc, az akadémia akkori igazgatója elutasította – összesen nyolcszor. „Nem szerette a daltársulatokat, lenézte a dalizást. Kilencedjére aztán sikerült a vizsga, de

Koldusdiák, Ollendorff ezredes, 1962

akkor már Lehotay Árpád volt az igazgató. Ő félrehívott, és figyelmeztetett: vigyázzak a tehetségemre! Válogassam meg, milyen rendezőkkel dolgozom! Erre én nem tudtam mit mondani, hiszen örültem, ha játszhattam, nemhogy a rendezők között válogattam volna. Mentünk mindenfelé, mozihelyiségekben, kocsmákban léptünk fel, olyan helyekre is eljutottunk, ahol valamikor Déryné is járt. Szerettek bennünket. Emlékszem, Dombóváron egy félbolond kondást játszottam, amikor meglátott az, akivel két hét ismeretség után elhatároztuk, hogy összeházasodunk, és azóta is boldogan élünk...”

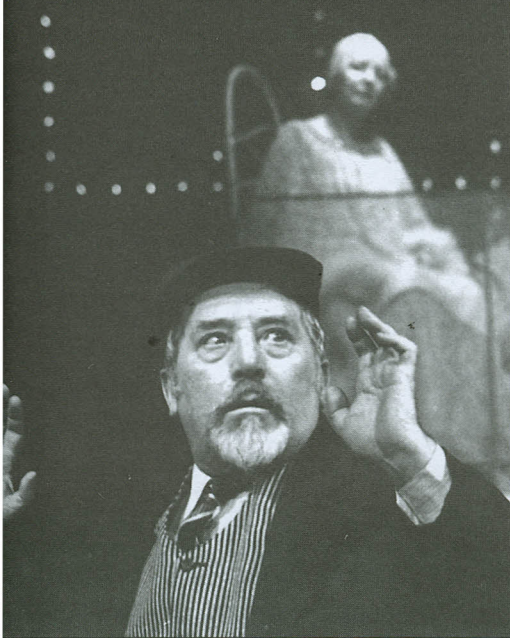

Börtönkarrier, főoglár, 1975

Somló Ferenc a háború után Pécsre került Szendrő József társulatába. Olyan művészekkel játszott együtt, mint Bessenyei Ferenc, Avar István, Tómanek Nándor, Máthé Erzs, Kálmán György... Ottani munkásságának elismeréseként kapta meg 1960-ban a Jászai-díjat, majd ugyanabban az évben Miskolcra költözött a családjával. Akkor már évek óta az itteni társulat tagja volt testvére, Somló Mária, és itt szerette meg a színházat három fia: István, Ferenc és Gábor is. Nyugdíjba vonulásáig, 1981-ig szinte folyamatosan játszott, de még utána is gyakran hívták egy-egy szerepre. Volt ő Petúr bán a *Bánk bán* című Katona-drámá-

Fotó: KLEIN JÓZSEF

Fotó: VERES ÁTILKA

Az öreg hölgy látogatása, Alfred III, 1978

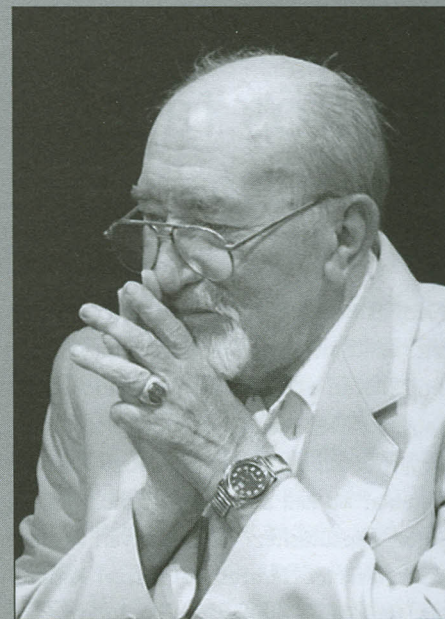
ban, Színészkirály Shakespeare *Hamletjében*, III *Az öreg hölgy látogatása* című Dürrenmatt-darabban, és sok más egyéb mellett eljátszhatta Feri bácsi szerepét is *A csárdáskirálynő* című Kálmán Imre-nagyoperettben. Egész estés darabban legutóbb 1994-ben játszott a Miskolci Nemzeti Színházban. Aldo Nikolai *Hárman a padon* című darabját még a régi Játékszínben mutatták be – Várhegyi Mártával és Sallós Gáborral.

Azóta leggyakrabban ünnepi rendezvényeken, irodalmi esteken találkozhatunk vele. Ha felkéri, szívesen mond verset, és ha úgy adódik, örömmel mesél is: a vándorszínészetéről, a legendás kollégákról, a családjáról, az egykori sikereiről, kedvenc verseiről. Ha pedig mindenképpen szeretnénk valami hitvallásfélét kicsikarni, akkor elmondja: miért olyan kedves számára Móra Ferenc verse, *A hegedű* – és miként keresi maga is a lelket mindenben, ami szép...

FILIP GABRIELLA

Drága Feri bácsi!

Az jut eszembe, hogy mint jött-ment ifjú rendező 1974-ben beállítottam a miskolci színházba, amelynek akkori társulatában – ma már tudom! – gigászok éltek és működtek, és pályám harmadik nagyszínházi rendezésével kínlódtam (Tauno Yliruusi: *Börtönkarrier* – A szerk.), de Te, már akkor is, az egyik legtragosabb színészként irányomban soha el nem feledhető szeretettel és bizalommal tetted a dolgod abban a produkcióban. Most, amikor az azóta való kb. 120 rendezésem után befejeztem színházi működésem, s nyilván keserűen tekintve mindenre, amit ma színháznak neveznek, nagy tisztelettel biztosítalak róla, hogy legalábbis a Te 90 éves nem volt hiábavaló. Az példa lehet minden ifjabb színész számára. Kitartani egy városban, egy társulatban – ki tudja, hány ilyen-olyan igazgatót, rendezőt túlélve! – ez, igen, ebben komoly tőke van, ebből alázatot, szívósságot lehet tanulni. No meg azt, hogy a tehetőség legfőbb bizonyítéka ezen a pályán: a megmaradás. Kivált egy olyan megmaradás, ami évtizedek hosszú során át ugyanannak a közönségnek jelentett rengeteg élményt. Nem sokak előtt van már alkalmam manapság fejet hajtani, de mint (volt) magyar színész, Rád büszke vagyok. Hogy volt és van még ilyen is közöttünk...! Hogy maradt azért valaki, aki helytállt, és helytáll a sok slamposság, nyegleség, közepesség és sandaság ellenében. Azt az egy közös munkát is most köszönöm meg Neked, mert ha akkor nem

Fotó: Sella Zsolt

A születésnapon 2008. szeptember 10.

lettek volna mellettem olyanok, mint Te meg Komáromi Évi, Máthé Eta, Varga Gyuszi, Szili Jancsi, Bánó Pali, Kanalas Laci, meg Nagy Laci bácsi, az ügyelő, biztos másképp alakult volna további pályám. A miskolci társulat és maga a város ma is szívem közepe. Ott váltam sajátmagammá, és ennek Te is részese vagy...! Öllelek sokszor, és még sok szép, egészségben, örömben teli évet kívánok, mert ha megérem, szeretnék köszönteni a 100. születésnapodon is! Harminc évvel fiatalabb pályatársad:

Verebes István

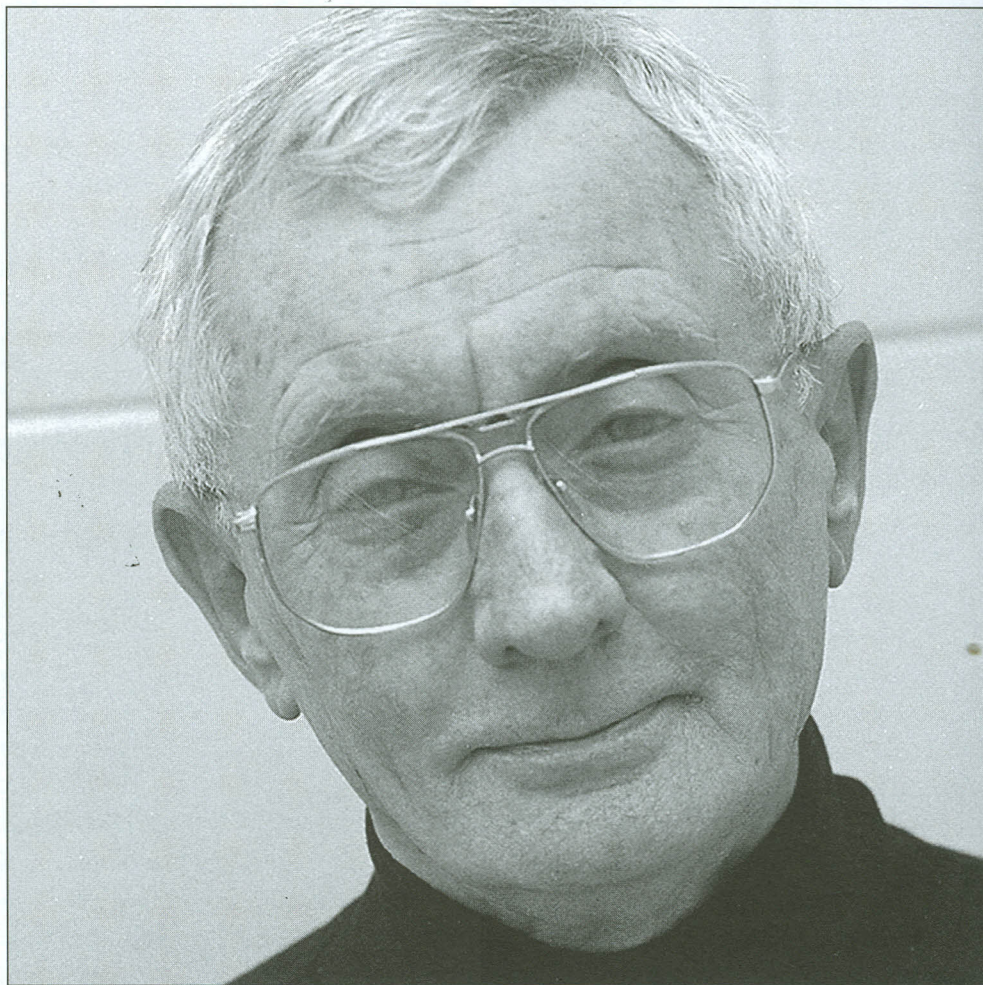
(Elhangzott a 2008. szeptember 10-én tartott társulati köszöntésen)

Örökös tag

Kerékgyártó László

Ki mikor és melyik darabban játszott? Mit rendezett? Miért jött vagy ment el a miskolci színházból? Milyen ruhái voltak a primadonnának öt vagy tíz éve, esetleg tizenöt? Hány rózsza kell egy *Gül baba*-előadáshoz? Hogy készül a próbatábla? Mi kell a színpadi tűzhöz, vízhez, viharhoz, napsütéshez? Ha bármilyen kérdése lenne a Miskolci Nemzeti Színházzal kapcsolatban, forduljon Kerékgyártó Lászlóhoz! Igazi színházi ember, 2008 júniusa óta a társulat örökös tagja – az első ebben a közösségben, aki nem színész.

A ma már nyugdíjas gazdasági igazgató a színházban nőtt fel. Hamar megismerte ezt a világot, hiszen az édesanyja főkellékesként dolgozott itt. Sőt, gyerekként színpadra is léphetett – miközben a *Sybill* című operettben a nagyherceg azt énekelte: „Kint szállingóz a hópehely...”, ő biztosította a hőesést. Aztán pályát módosított! A polgári után közgazdaságtant tanult, az első munkahelye a drótgárban volt. Onnan hívta a színházba Szabados Ambrus, az akkori igazgató. A kezdő könyvelő előbb főkönyvelő, aztán a gazdasági hivatal igazgatóhelyettese, majd igazgatója lett. Később – már nyugdíjas-ként – mint a művészeti titkárság tanácsadója szolgálta a színházat. Az évek során 11 igazgatóval dolgozott együtt – és dolgozik ma is.

Fotó: BÓCSI KRISZTIÁN

Gondozza a színház könyvtárát, gyűjti, rendszerezi az előadásokkal kapcsolatos dokumentumokat, őrzi a miskolci színjátszás emlékeit. Ha kérdezik, szívesen mesél. Arról például, hogy gyermekként milyen nagy élmény volt számára, amikor Földessy Géza igazgató a kocsijába ültette, és elvitte édesanyjához Egerbe, ahol éppen vendégszerepelt a társulat. Megtudhatjuk tőle, hogy Dobóczy bácsi, aki már a Sebestyén-társulatban is fővilágosító volt, miért őrizte

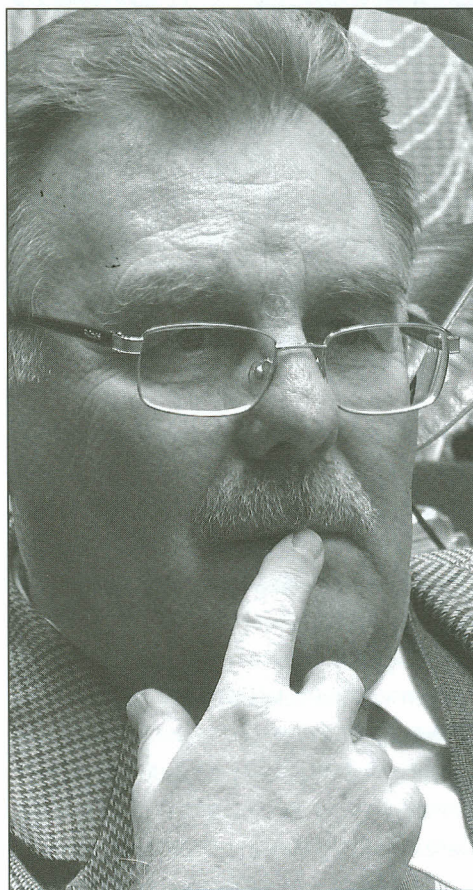
kosárszámra a kiégett izzókat?! A könyvtárban megmutatja azt is, milyen volt Leninnek Agárdy Gábor és milyen Latinovits, előkerülnek régi plakátok fényképek... Előkerül egy darabka az egykori színpaddeszkából is, amelybe az évek során a díszletezők annyi szöveget ütöttek bele, hogy már alig látszik a fa – és a színházban minden szögnek szerepe van.

FILIP GABRIELLA

A műszaki tudományok doktora a színház bíbor székén

Csöke Barnabás a műszaki tudományok kandidátusa, a Nyersanyagelőkészítési és Környezeti Eljárástechnikai Intézet igazgatója színházszerető ember hírében áll, s rendszeresen látogatja a Miskolci Nemzeti Színházat. A műszaki beállítottság ellenére sincs kizárva, hogy valaki, mint én, rajongjon a művészetért – mondja Csöke Barnabás, aki számára a zene mellett a színház világa a legkedvesebb.

– A színház szeretetének kezdete a középiskolás éveimhez kötődik, mert a Földes Ferenc Gimnáziummal sokszor jártunk színházba – osztja meg velünk az intézetigazgató, akinél a színházlátogatás több lett csupán kötelező iskolai tevékenységnél, hiszen nemcsak társaival, és

Fotó: BABAY MÁTE

nemcsak a kötelező előadásokra járt el, hanem színházba csábította a szüleit is. Ettől fogva már együtt ültek be a teátrum bíbor székeibe.

– Később aztán csökkent a rajongásom – vallja be az intézetigazgató. A gimnázium után, az egyetemi évek alatt csak ritkán járt színházba, mert a kínálat nem volt kedvére való, aztán a munka, a család... Ám tavaly ismét örömmel lépett a jól ismert nézőtérre, érdeklődve fogadta például a *Pillangókisasszonyt*, illetve *A denevért*, s a 2008/2009-es évad repertoárját tanulmányozva elhatározta, ismét bérletet vált az előadásokra.

Csöke Barnabás főként a klasszikus művészetet szereti, mind könyvben, mind zenében, mind a színházban. Így aztán nagyon örült, hogy ismét láthat Shakespeare-darabot, történetesen a *Szeget szeggett* a miskolci deszkákon. S hogy az idei évad előadásai közül mire vár a leginkább? Nehéz kérdés, mert mindenre kíváncsi, a legfrissebb kínálat láttán színházi „mindenevőnek” vallja magát. Ez az a tulajdonság, amiről egy igazi színházrajongó felismerhető.

Kiss Judit

MERT

a színház élni segít!

A Miskolci Egyetem lapja, a MERT rendszeresen beszámol színházunk életéről, előadásairól.

Fotó: Bócsi Krisztián

*Sokszor találkozhattak
már a Színházi Esték lapjain
a címbeli mondattal,
hiszen Bócsi Krisztián 2004 óta
fotózza rendszeresen
a miskolci színház előadásait.
Képei évről évre díjakat nyernek
a Magyar Sajtófotópályázaton.*

– Fotózol színháztól politikai gyűléseken és érettségi tablókon át cigánytelepekig sok mindent. Mit szoktál foglalkozásként megadni, és milyen kategóriába sorolod a képeidet?

– Fotóriporter vagyok. A képeimet pedig nem szoktam kategorizálni. Ez – nekem legalábbis – nem annyira fontos.

– Mi a fontos?

– Hogy jó legyen.

– És mitől jó egy kép?

– Azt lehet érezni. Az nem segít, hogy ráhúzzok egy kategóriát – na ez szociofotó, az meg riport, ez dokumentarista, az pedig mit tudom én milyen... Nehéz ezt megfogalmaznom, mert nincs előre kidolgozott filozófia a fejemben. Én azt mondanám, hogy az a jó kép, ami őszinte.

Nem azt értem ezalatt, hogy mindent kendőzetlenül megmutat, hanem azt, hogy nem csapja be, akiről készült, nem csalja meg azt, aki nézi.

– Az alapvető hozzáállásod mindig hasonló, bárhol dolgozol?

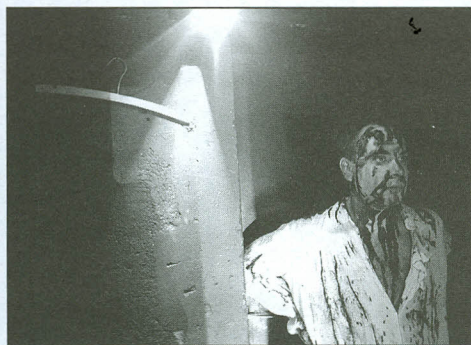
– Az, hogy ennyiféle terepen járok, az a fotóriporter szakma velejárója. Egy esküvőn nem azt fogom fotózni, hogy milyen csúnya a menyasszony, hanem igyekszem idealizálni őt, mert különben nem felelek meg a megrendelő igényének. Ha a HVG-nek egy politikai gyűlésen dolgozom, nem érdekel, hogy mit szólna hozzá a vezérszónok, ha ordítózás közben fotózom, ha történetesen ordított. Mindig arra törekszem, hogy akár egyetlen képben is megragadjam az adott esemény lényegét. Másrészt kezdetől fogva az volt a mániám, hogy nem akarok

beavatkozni a képbe, nem akarom generálni az eseményt, amit majd lefotózok. Mert az már egy másik történet, és egy másik kép.

– Mi fogott meg a színházi fotózásban?

– Láttam, ahogy mindenki küzd a saját szerepével. A rendező azzal, hogy egy színdarabról alkotott vízióját átadja, időnként ráerőltesse a színészekre. Együtt gondolkodásra ösztönözze őket, vagy kicsikarja belőlük, amit három dimenzióban látni akar. A színészek pedig azzal küzdenek, hogy ezt megvalósítsák, de közben önmaguk maradjanak. Rendkívül kemény világ, ahol érdekes és kifinomult viszonyrendszer működik.

– A színházi megrendelés egyfelől az volt, hogy avasd be a próbákba, a háttér munkába a nézőket. Ennek gyümölcse lett a

hogy ne zavarjam a próbát. Bár ott vagyok közöttük, néha – a Játékszín kis terében például szükségszerűen is – testközelben, mégis igyekszem fizikailag távol lenni, és csak „agyban” közel. Ez azonban nem csak a színházi munkámra igaz. Így dolgozom rákos betegek között, cigánytelepen... Csak az számít, hogy jó legyen a kép.

– A fotóriporterséghez az is hozzátartozik, hogy mindenáron képet kell készíteni?

– Nem én vagyok fontos, vagy az, hogy hangoztassam, melyik médiumnak dolgozom. Ha beszédbe elegyedek, és megmondom, miért jöttem, egy idő után nyugodtan elővehetem a gépet, a helyzet természetes marad. Sokak számára fontos is, hogy megmutassák azt, ami velük történt. Ha meg elküldenek a fenébe, elmegyek. Ha nem bízik bennem,

akit fotózni akarok, ha nem hiszi, hogy nem akarok visszaélni a sorsával, én ott nem tudok dolgozni. A média egyik alapvető „témája”, hogy az emberek megnyílnak, de sokaknak az a tapasztalatuk, hogy a média nemegyszer csúnyán megcsalja az alanyait, becsapja a nézőit. Ezért a média falat is épít. Ez számomra azért is igen nehéz és kényes kérdés, mert szeretek úgy is fotózni, hogy nem kérek rá engedélyt. Meglátok egy helyzetet – két ember beszélget, csókolózik, valaki bóbiskol. Ha belefolyok, elrontom. Vannak országok, ahol ezt a személyiségi jogokra hivatkozva nem tolerálják, akár pert is akaszthatnak a fotós nyakába. Ezzel azonban olyan világ vész el a fotográfia számára, mint amelyet Henri Cartier-Bresson képein láthatunk. Ő naponta húsz-harminc kilométert tett meg, és közben fotózott, de nem akart a dolgok mélysége-

ibe belemenni, visszajárni egy közösségbe, hetekig fényképezni őket. Csak meg akarta örökíteni, amit látott. Kereste a pillanatot. Ilyen egyszerű.

– Lesed a pillanatot?

– Nincs mindig nálam gép, de sokszor eszembe jut, hogy amit láttam, jó lett volna lefotózni. De akkor se biztos, hogy megcsináltam volna a képet, ha a gépem nálam van. Vannak pillanatok, amelyek úgy jók, hogy egyszerűen csak elmúlnak.

KORNIA ISTVÁN

Bócsi Krisztián 2008 szeptemberétől három hónapon át Miskolc franciaországi testvérvárosában, Strassburgban dolgozik a város ösztöndíjasaként.

JENEI LÁSZLÓ

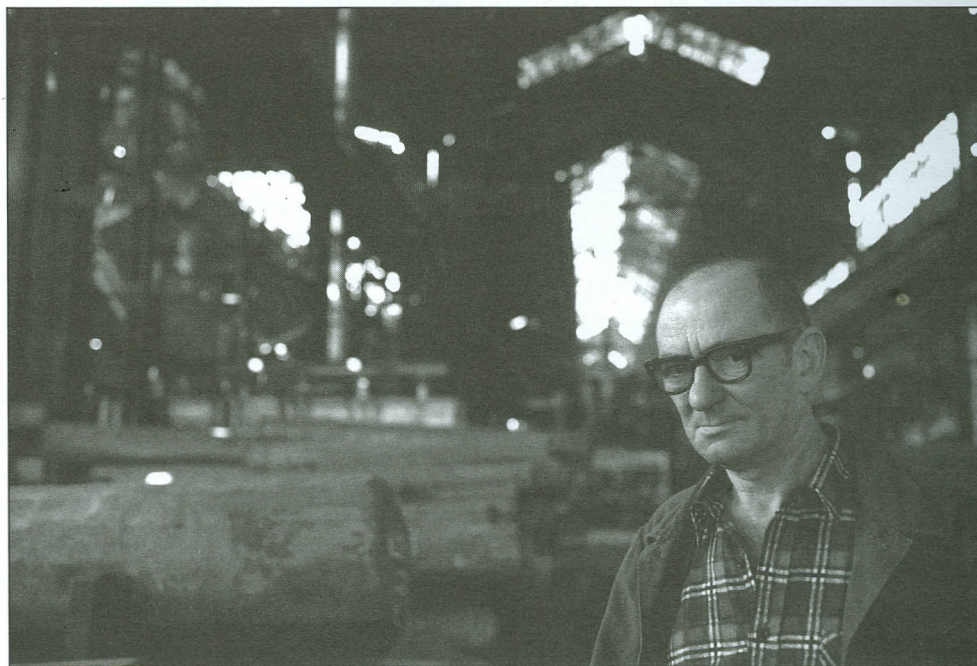
Az öregember és a színésznő

(1880, Boston)

Szerelem... mormolta maga elé az öregember, miközben fejét lassan, talán kérdően oldalra billentette. Újabb és újabb próbának vetette magát alá, de hiába, nem tudott mást látni a nagy elragadtatásban, mint hiúságot és önzést. Fájó lábait erőltetve próbált felállni, hogy legalább egy utolsó pillantást vessen rá az ablakon, nézze ezt a nőt, amint elhajtat a háza elől. Fordította már Dantét, s most néhány szava jutott eszébe: *s amannak híre éjszakába hajlott.*

Rájött, hogy nem a vénsége nyomja vissza a puha párnára, hanem a gyávasága. Legalább egyetlen őszinte gesztussal jelezhetne volna elfogulatlan kíváncsiságát. S miután magát már megróttta, előtört belőle a vak düh, mert kizárt, hogy ne a színdarabok lennének hibásak. Kik írják ezt a sok szemetet? Franciák, kik mások lennének, Dumas úr, meg Scribe. És akkor csodálkoznak, hogy mivé nevelik az ehhez hasonló szerepek a színpadon álló nőt...

Jönnek, csak özönlének ide a kontinensről, nem ijeszti már el őket az atlanti átkelés, s vajon mi az, amit itt keresnek? Hát persze, hogy az anyagi jobblétet, a pénzt. S ha már itt vannak, terjesztik ezt a sátáni hitet, hogy ilyenek kell, de legalábbis lehet lennie a nőnek. Mintha csak a filozófusukat igyekeznének igazolni, Tocqueville-t, aki szerint az európai nők

Bócsi Krisztián képe az *Iparvágány I.* – *Vasgyár és kolónia* című tárlaton látható sorozatból

tisztátalanabbak a mieinknél. Mit kezdenének a hozzá hasonló kimért, nagy és szigorú szellemek, na jó, jó, akkor az ilyen dölyfös öregemberek ezekkel a túlságosan expresszív nőszemélyekkel?

Összébb húzta magát ültében. Úgy érezte, nem tudja átmelegíteni a kandalló tüze, valahogy sokkal erősebb volt az ablakok mögötti, s most, elbizonytalanodását igazán átérezve,

a lelkéből is szétáradó tél hidege. Hisz nemrég volt a városban a másik is, talán hat-hét hónapja, Helena Modjeska – nyúlt óvatosan a nagyon is közeli emlékhez. Ugyancsak friss találmány, egy lengyel nő, a színpadon viszont már nem Modjeska, hanem Adrienne Lecouvreur, tüntet a gyógyíthatatlan szenvedélyével, hasogat tőle az ember feje, lüktet a halántéka. Nem látta az előadást, és talán ez volt a baj, hiszen így nem

Bócsi Krisztián képe az *Iparvágány I. – Vasgyár és kolónia* című tárlaton látható sorozatból

maradt számára más, mint a sejtés, a vízió, meg a mindig felnagyító szóbeszéd. A békés otthon és a tiszta érzelmek költőjeként hogyan számoljon el az őt mostanában kísértő démonokkal?

Mesélték, hogy ijesztő akcentusa van, idézte fel magában mérgesen az öreg, nos, akkor mit szóltak volna ehhez, ahogy ez a mai vendég, ez az elképesztő francia nőszemély beszélt, ez talán már nem is akcentus, hanem egy másik nyelv. És hogy rárontott! Volt képe angolul szavalni neki, ráadásul az ő egyik költeményét, melyet csak nagy nehézségek árán tudott beazonosítani. Tisztelgő látogatásra jött, de fékezhetetlenségében a nyakába ugrott, és azt mondta, hogy: *Imádom magát!* Hogy ő imád engem... ismételte el hangosan is az öregember. És arcon is csókolta, kétfelől és igen közönségesen. Hát erről kellene beszélni, Sarah Bernhardt a neve, épp most dúlja fel Bostont. A színpadon pedig Marguerite-nek hívják, amikor a kaméliás hölgyet játssza.

Bár lettek volna itt a pletykák terjesztői, sóhajtott fel az öreg, amikor az új csillag egy

férfi háta mögött besompolygott a szobájába, s megálltak előtte. Várt a jelenésére, s tényleg: átszellemült arccal lépett elő a takarásból, kitelt öntudattal, mintha élete legjobb alakítását nyújtaná, s arra számította, hogy a szoba mélyéről fellebben a függöny, s mögüle száz meg száz megmámorosodott ember tapsa törne elő, hogy őt ünnepelje. Tagadhatatlanul benne volt a levegőben, hogy ez itt valós hiány, ide elfért volna a befogadók túlságos lelkesedése, mindnyájan, akik jelen voltak, éreztek ezért bizonyos lelkifurdalást, mintha nem fizettek volna valami drága árucikkért. De nem ez volt a lényeges, sokkal inkább elgondolkodtató az az árnyalatnyi zavar, amire az öreg talán leginkább a nő arcának, ennek az eleven, eposzi felületnek, és kis testének látszólagos összhangtalanságából következtetett. Hogy is van ez?! Rendkívüli soványságának látványa a karosszékéhez szegezte, s nem szabadulhatott attól a követelőző kérdéstől, hol van ebben a nőben helye ennyi erőnek. Ekkora kicsiny kis univerzumból mit képes mozgósítani, hogy a

szenvedély fenomenójának lehessen gondolni? A Boston Herald elemezhetetlen tökélyről írt, felmagasztalta; hát igen, ízeltőt kaptak belőle, méghozzá olyat, hogy az öreg percekig nem emelte fel a fejét, csak a nő kezét nézte, míg szavalt, a kezén futó egyik eret, s képtelen volt hűvösséget erőltetni magára. Mi lehet a nyitja ennek a titoknak, törte a fejét a nagy erőfeszítéstől mind fásultabban, a titoknak, hogy hiányozni tud, pedig csak néhány percig látta. Nem is mint nő hiányzik, állapította meg, sőt, minden ízében tagadni kívánta, hogy nőként hiányozhatna neki immár bárki is, hanem talán annak a pillanatnak a zamata hiányzik, amikor az elillanó egyszeriben valami klasszikusát sejtünk meg.

Így tépelődött még akkor is, amikor már senki sem volt a szobájában, az inasa rég kiment, kikísérni a vendégeket. Az ablakhoz akart lépni, de nem mert, igen, úgy érezte, hogy gyáva hozzá, inkább fáradtan lehunyta a szemét. Így nem is láthatta, hogy odakint a ház előtt álló szánon a nő, aki a karosszékében hátrahagyott nagy költő, Longfellow nevéből már a párnákon való elhelyezkedés közben háromnégy szójátékot fabrikált, milyen kedvesen intrikus hangon jegyzi meg: Itt voltam – senki sem ismerheti, mit zártam magamba.

Iparvágány I. – Vasgyár és kolónia című tárlaton Bócsi Krisztián képei mellett Kocsis Zoltán, valamint Mathilde Mestrallet fotográfiái tekinthetők meg: *hogyan látják fiatal alkotók ma*

Miskolcnak ezt különös részét.

A kiállítás 2008. november 23-ig látható a

Miskolci Galériában

Normális néző

Lévai Balázs televíziós szerkesztő-rendező

A kultúra igenis médiaképes

– állítja Lévai Balázs. Ezt bizonyította a Dob+Basszus, a Bestseller, a Lévai Lexikon adásaival. A friss hangütésű és színvonalas közszolgálati műsorok vezetője, kitalálója fésztelen stílusával vált népszerűvé.

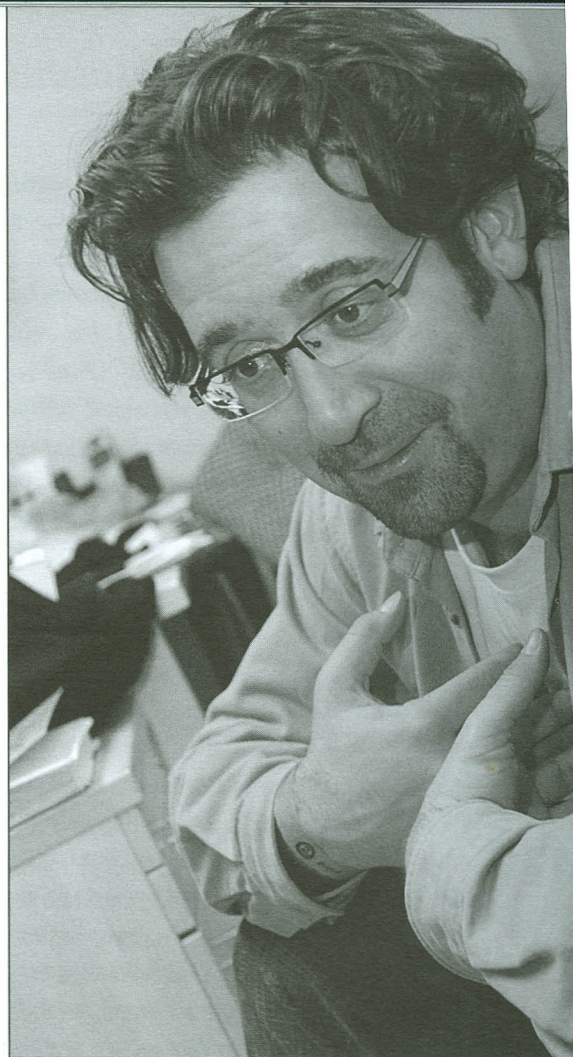
Nyolc évig volt általános iskolai tanár, színházelmélet és drámapedagógia szakon végzett a Színház- és Filmművészeti Főiskolán. Rövid ideig színikritikus is volt, de a felesége öröme ma már normális néző.

– Láttam egy pocsék előadást, aztán meg olvastam róla egy jó kritikát a *Magyar Narancs*ban. Ezen úgy felháborodtam, hogy – mezei olvasóként – fogtam magam, és betelefonáltam a szerkesztőségbe. Erre azt mondta a kulturális rovat vezetője, tessék, ha te másépp láttad, írd meg. Ezek után '97–98 táján úgy másfél évig rendszeresen írtam kritikákat. A Színművészeti Főiskolán Koltai Tamás és Nánay István színikritikai stúdiumán pallérozódtam – a narancsos átlaghoz képest tehát

jóval szakmaibb voltam, mint laza jópofáskodó. A *Színház* című folyóiratban megjelent pár cikkemben viszont az zavart, hogy óhatatlanul olyanok lettek, mint a tanárim írásai. Ezzel párhuzamosan fogalmazódott meg bennem, hogy nem arról akarok írni, mások mit csinálnak, hanem magam akarok csinálni valamit, amiről aztán más írhat, ha akar. Ráadásul nem szerettem bántani a színészeket – sokszor éreztem, hogy szegények csináltak valamit, ami akkor éppen nem sikerült, pedig a jó szándék megvolt. Sokszor kibogozhatatlan, hogy a rendező vagy a dramaturg volt rossz, vagy tényleg a színészen ment el az előadás. Mert a jó színész is lehet nagyon rossz, hiába volt a múltkor fantasztikus... De én nem találtam örömet a kritizálásukban.

– „Nem lehetne arról beszélni, hogy tetszett-e vagy sem?” – vetetted közbe tulajdonképpen indulatosan az ideai Alternatív Színházi Szemle egyik szakmai beszélgetésén. Támadt is erre nagy hümmögés, hurrogás és persze nevetés. Akkor dobtad be ezt a gondolatot, amikor a fiatal kritikusok éppen arról értekeztek, hogy a terítéken lévő előadás értelmezése közben miféle referenciális mezők aktiválódnak...

– Meg a mélystrukturális értelmezés, meg a

Fotók: FEJES MÁRTON

hermeneutikai megközelítés, meg a jelentésrétegek szétszálazása... Nem a szakmai, tudományos megközelítést akarom én cikizni. Erre is nagy szükség van! De egy ilyen beszélgetésen közeliünk az élmény, a hatás, az érzelmek felől. Nézzük meg, hogy hatott-e? Igenis lehet arról megalapozottan beszélni, hogy valami tetszett vagy nem tetszett. Ha így teszem fel a kérdést, egyből élesebb a beszélgetés is, lévén szint kell vallani. Ez vélhetően a műsorvezetői szerepkörömből jön. Egyébként megfigyeltem magamon, hogy egyre türelmetlenebb vagyok, amikor csak

valaminek az óvatos körbejárása folyik. (Biztos öregszem.) Azért is fontos volna arról beszélni, hogy tetszett-e egy előadás vagy sem, mert a néző – akiért végül is az egész színház van – csak így ítél. A néző nem értelmezni akar, csak egy kicsit, azt is már otthon. Azért megy színházba, hogy elmeséljenek neki egy történetet, átadjanak neki egy élményt, amit máshol nem kaphat meg. A legjobb séftől sem kérdezzük meg, ha elkápráztatott minket egy fantasztikus étellel, hogy az a borjúmáj honnan is van, s melyik piacon kapott ilyen finom avokádót... Ez csak a másik séfet érdekli, meg az étteremkritikust. A vendég rendel, eszik és élvezi, ha finom. Ha meg nem, legközelebb máshová megy...

– De a kritikus dolga az elemzés.

– A szakma ott jön be a képbe, hogy meg is tudom fogalmazni: mi hatott, miért és mivel. Verbalizálni tudom, hogy miért tetszett az előadás, és azt indokolni is tudom, tágabb összefüggésbe helyezem. Összevetem az előadás szövegét az eredeti darabbal, jeleket, motivációkat keresek a szövegben és a szereposztásban, felidézem a rendező korábbi munkáit, elemzem a színészek alakítását és a többi. Szétszálazom, elemeire bontom az élményt. Amikor kritikát kellett írnom, jegyzeteltem a sötétben, mert nem akartam elfelejteni egyetlen részletet sem, ami íráskor talán fontos lehet. De ez egyféle folyamatos „kint is vagyok, bent is vagyok” állapot. A feleségem mondta a kritikusi pályafutásom végén egy előadás után: „De jó, hogy megint normális néző vagy!” Jobb esetleg elsiklani egy pazar rendezői megoldás felett, mint lemaradni, kimaradni az élmény teljességéből.

– **Lévai Balázs sokat szerepel a tévében. Volt éjszakai értelmiségi rétegműsor vezetője, a Dob+Basszusban a magyar pop- és rockvilág alkotásairól bizonyította be, hogy miként részei a kultúránknak, a Bestsellerben meg azt mutatta meg, hogy egy kortárs regény milyen izgalmas, hogy a világ nyitott könyv... Beszél hozzánk a képernyőről egy laza fickó, nincs nyakkendője, de zakója azért igen, de ami a lényeg: láthatóan nagyon élvezi, amit csinál, és pont úgy esetlenkedik, amikor valamelyik világhírű Bestseller-alanya, mondjuk Umberto Eco vagy John Updike dedikál neki, mint bármelyik mezei olvasó. És közben kiderül, hogy azok a világhírű írók hétköznapi emberek is. Ahogy most beszélgetünk, ugyanazt az embert látom, mint akit a képernyőről ismerek. Ez a hosszú szöveg csak azért kellett, hogy megkérdezhessem: a színész mindig új és új szerepekbe bújik, a televíziós magát találja ki a képernyőre? A szerep és a szereplő neve is: Lévai Balázs?**

„Nekem fontos, hogyan lehet másoknak megmutatni: olvastam egy jó könyvet, láttam egy jó előadást – olvasd el, nézd meg te is.”

– „Sose vedd fel olyan ruhát, ami nem a tiéd, mert az a képernyőn lötyögni fog vagy szűk lesz rád” – tanácsolta Fazekas Bence rendező barátom még a pályám elején. Az működik ugyanis, ami a tiéd, vagyis: ami te vagy. A televíziós szakmának ez az egyik alaptétele. Szerintem csak így tudsz hiteles maradni. Ha kitalálsz magadnak egy figurát, hogy milyen akarsz lenni a képernyőn, akkor az a veszély fenyeget, hogy olyan is leszel. Volt, aki kitalálta, hogy ő lesz a pökhendi, faragatlan alak, a durrbele televíziós személyiség, és úgy maradt. Még ha a gyökerek meg is voltak a szerephez, biztos vagyok benne, hogy kezdetben ez csak egy szerep akart lenni...

– **Havas Henrikről van szó ugyebár. Egyszer elmesélték, hogy Forró Tamással kitalálták magukat egy közös műsorukhoz, és Havasra ez a szerep jutott.**

– Ezt nem is tudtam.

– Te hogyan voltál ezzel a szerepesdivel?

– Nem vagyok színész, ilyen egyszerű. Persze ettől függetlenül más attitűd kell egy éjszakai beszélgetős műsorhoz és más egy háromórás élő műsor vezetéséhez. De ez már inkább hangolás kérdése... Nekem az a fontos, hogy hogyan lehet a kultúrát, ami szerintem egy hallatlanul izgalmas terület, másoknak megmutatni. Egyszerűbben: olvastam egy jó könyvet, láttam egy jó előadást – olvasd el, nézd meg te is. El akarom hitetni minél több emberrel, hogy a kortárs kultúrát nem csak belterjes, elefántcsonttoronyba zárkózott, gyanúsán bölcsészkinézetű fazonok érthetik. De úgy kell beszélnem valamely kulturális termékről vagy alkotóról, hogy a nézők jó része esetleg

nem ismeri – jobb esetben az én hatásomra válik kíváncsivá. Nagy kérdés, hol a határa annak, hogy még szakmai vagyok, de nem a szakmának szól, amit csinálók, hanem a közönségnek.

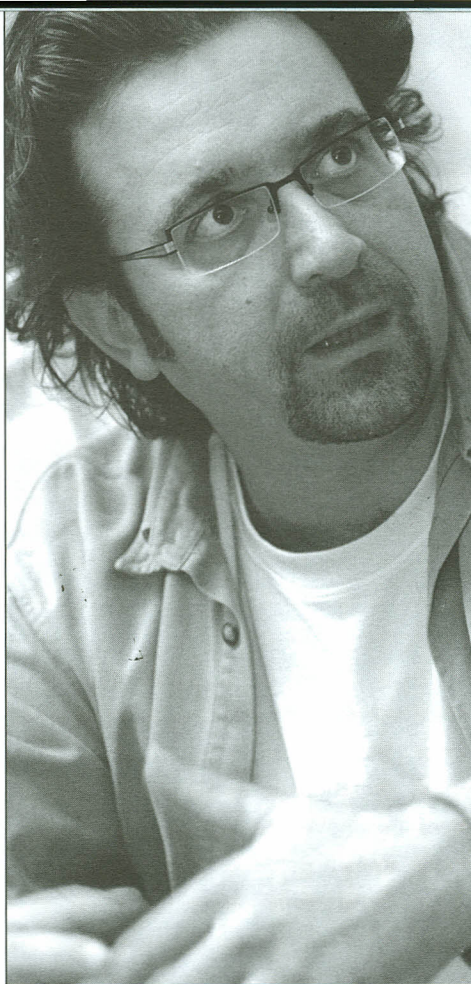
– Ma divat siránkozni a kultúra iránti csökkenő érdeklődésen. Szerinted hogyan áll a kultúráközvetítés ügye ebben a hangulatban?

– Azt gondolom, hogy... egyfelől...

– Egy pillanat: inkább máshogy kérdezem, hátha akkor – ahogyan az előbb fogalmaztál – egyből élesebb a dolog. Hogyan látod, van értelme a munkádnak?

– Ez jó! Ezt nevezzük hegyes fókuszú kérdésnek. Szóval: olvastam nemrég egy interjút egy kereskedelmi tévés hölgygel, aki korábban értelmes műsorokat csinált, ma meg ostoba műsorokat csinál, cserében celebrité lett. A következőket mondta: az a baj a kultúrával, hogy nem médiaképes. Elképesztően felhúztam magam ezen. Ugyanis az a kihívás, hogy a kultúrát, hogyan visszük be a médiába. Az nem megoldás, hogy azt mondjuk, áh, ezzel nincs mit csinálni. Én egyébként nem vagyok síránkozáspárti, de misszionárius indulat se hevíti. Tény azonban, hogy van, aki hozza a kultúra iránti igényt – ki többet, ki kevesebbet – otthonról. A kérdés az, hogy fel lehet-e kelteni az érdeklődést azokban, akik csak keveset vagy semmit sem hoznak-kapnak hazulról, de sokat ülnek a tévé előtt. Hiszek abban, hogy nem szábarágósan, de lehet nézőt, olvasót nevelni.

– Hogyan fertőződtél meg a színházzal? Volt olyan élményed, amikor azt mondtad, hogy na most már értem, hogyan működik, mitől jó a színház?

– Teljesen normális budai értelmiségi, de nem sznob családban nőttem fel. Nem vittek minden héten színházba vagy operába, de sokat foglalkoztak velünk a szüleink (egy öcsém van). Én 20 éves koromig vízilabdáztam, ami nehezítette a színházba járást: este edzés, hétvégén meccs. Nem voltam tagja színjátszókörnek, nem vettem részt szavalóversenyen. Az egyetemen kaptam rá a színházra, mert ez hozzátartozott a bölcsész léthez. Még laikusként láttam Eszenyi Enikővel és Kaszás Attilával a *Dühöngő ifjúságot* a Pesti Színházban. Nagy és erős élmény volt. Persze azért is, mert „rólam” szólt: mit kezdjenek a fiatalok magukkal, az élettel, a világgal a fel-

nőttlét kezdetén? Visszagondolva ez egy szép és – ha tetszik – konzervatív előadás volt.

– Milyen előadások jelentettek meghatározó élményt?

– Nagyon szerettem a Székely Gábor vezette Új Színházat, ahol maga Székely, aztán Novák Eszter, Simon Balázs, Hargitai Iván, Telihay Péter rendezett. Itt szinte minden előadást láttam, iszonyú erős társulat volt. A Katona, a Radnóti, a Szkéné, a Stúdió K, s később a Krétakör lettek és maradtak máig fontosak. Életem egy szakaszának meghatározó élménye volt Gozzi *Szarvaskirálya* a Radnótiiban. Deák Krisztina rendezését kétszer vagy talán háromszor is láttam, a fantasztikus Kulka Jánossal a főszerepben. Azért ezt az előadást említem, mert nagyon szeretem, ha a színpadon úgy megy át valami a nem reálisba, hogy meg sem kérdőjelezem annak az igazságát, hitelességét, akár egy Garcia Márquez-regényben. Itt egy igazi felnőtt mesét kaptunk, csodálatos költőiséggel és színészi játékkal. És azt is szeretem, ha nem akarnak semmit a számba rágni, megmondani, üzenni, hanem számítanak rám. Megbíznak bennem, nézőben, és akár egy Jackson Pollock-festmény nézegetésekor, nekem kell összerakosgatnom az elemeket, hogy felfedezzem, mit is adnak ki. Nincs ellenemre, ha kicsit megdolgoztatnak az élményért. Ha – és ez a „ha” nagyon fontos – határozott, az előadást összetartó alkotóművészi erőt érzek mögötte. Mert a lilaságot nem szeretem. Bosszant, ha kiderül, belevittek a nagy lába ködbe, és otthagynak egyedül bolyongani. Ez nemcsak bosszantó, de unalmas is.

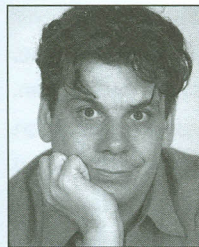
RUDOLF HESS TÍZPARANC SOLATA ROMÁNIÁBAN

Székeludvarhelyen, Marosvásárhelyen és Csíkszeredában járt októberben az Aradi Kamaraszínház és a szegedi Hetek Csoportja előadásak, a *Rudolf Hess tízparancsolata*

című monodráma, címszerepét Harsányi Attila alakítja. A miskolci közönség az előadást a Rádás bérlet keretében láthatja ebben az évadban.

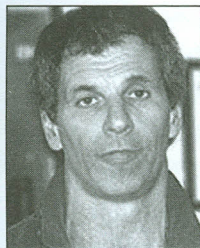
NEVESSÜNK VIDA PÉTERREL!

A Magyar Rádió *Kabaréklub* című műsorának nyilvános felvétele 2008. október 16-án Miskolcon, az Ady Endre Művelődési Központban volt. Közreműködött

Maksa Zoltán, Hadházi László, Dombóvári István, Aranyosi Péter partnereként Vida Péter is. Társulatunk színművésze a magyar nyelvű Comedy Central televíziós csatorna *Magyarok az úrben* című kabarésorozatában látható vasárnap esténként egészen december végéig.

KONTAKT TÁNCKURZUS

A Miskolci Nemzeti Színház tánctagozatának tagjai kontakt tánckursuson vettek részt színházunkban. Az október három hétvégéjén tartott kurzust a koreográfusként

és kaszkadőrként is ismert Gyöngyösi Tamás, a GNM Színitanoda színházi mozgástanára tar-

totta. A táncosainkkal és az érdeklődő színművészeinkkel együtt végzett munka eredményét nyilvános bemutatón ismerhette meg a közönség a kurzus utolsó napján, 2008. október 26-án a Csarnokban.

TÁNCTURNÉ NOVEMBERBEN

A miskolci színház tánctagozata szeptemberben megyei táncturnéra indult. Tokaj után táncosaink novemberben Sátoraljaújhelyre látogattak, és november 6-án, 7-én és 8-án a *Bála gála*, a *Vasgyári capriccio*, a *Fekete zaj* és a *Petruska labor* című táncműveket adták elő a Kossuth Lajos Művelődési Központban.

LEGGIERO KONCERT

Társulatunk három lelkes tagja Irlanda Gergely, Molnár Erik és Boncsér Gergely (aki jelenleg az Operaház ösztöndíjasa) az operát könnyed, hangulatos formában népszerűsíti. Művészeti vezetőjük, Regös Zsolt karnagy, aki zongorán kíséri a

fiúkat. Novemberi 9-i koncertjükön az együttes felfedezettje, Mátyus Andrea is fellépett.

SIPOS VERA A PRESSZÓBAN

A Magyar Televízió nemrég indult *Presszó* című sorozatának több epizódjában is feltűnik Sipo Vera, akinek filmbeli sorsa egy vidéki lány budapesti útkeresésébe, beilleszke-

dési nehézségeibe, párkapcsolatának hullámvölgyeibe enged bepillantást. Sipo Vera partnerei többek között Margitai Ági, Szávai Viktória, Csomós Mari, Lázár Kati. De a sorozatban találkozhatunk a Miskolci Nemzeti Színház társulatának egy másik tagjával, Vida Péterrel is.

VESZPRÉM. TISZAÚJVÁROS. KASSA

Ismét útra kel színházunk egyik legsikeresebb darabja, a *Portugál*, amelyet ezúttal a veszprémi közönség láthat 2008. november 20-án a Petőfi Színházban. Színházunk legújabb mesedarabja, a *Pinokkió* a tiszaujvárosi Derkovits Gyula Művelődési Központban vendégszerepel 2008. november 26-án (a vendégjátékot a „Tiszaujváros Jövőjéért” Alapítvány támogatja). A *tizedes meg a többiek* című komédia a Kassai Állami Színházba kapott meghívást 2008. november 27-ére.

Összeállította: ÁRVAI JUDIT

Az Ön mosolyáért dolgozunk!

Telefonos ügyfélszolgálatunk munkatársai a hét minden napján, a nap 24 órájában fogadják az Önök telefonhívásait. Legyen szó bármilyen típusú ügyről, mi mindig ügyfeleink elégedett mosolyáért dolgozunk.

www.elmu.hu
www.emasz.hu

ELMŰ **ÉMÁSZ**

